

תה"ג 508/02/19 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אביב מזרחי, אריה גרינס ט' 9100671

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 508-02-19 מדינת ישראל נ' מזרחי (אביב שוהם שוורץ)(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
העותר
היועץ המשפטי לממשלה באמצעות פרקליטות המדינה
המחלקה לעניינים בינלאומיים על ידי עו"ד נינה מנצור

נגד
המשיבים
1. אביב מזרחי (אביב שוהם שוורץ) על ידי ב"כ עו"ד ניק
קאופמן
2. אריה גרינס ט' 9100671 על ידי ב"כ עו"ד אסף קליין
ועו"ד אמיר ששון

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיבים, אביב מזרחי (הידוע גם כאביב שוהם שוורץ) (להלן: "**משיב 1**") ואריה גרינס (להלן: "**משיב 2**"), כברי-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות הונאה בהן הם מואשמים בארה"ב (להלן: "**ארה"ב**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין ארצות הברית קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 505, כרך 13, עמ' 795 (הנוסח העברי תוקן בכתבי אמנה 639, כרך 16, בעמ' 591) (להלן: "**האמנה**"), אשר תוקנה ביום 10.1.07 בפרוטוקול שנחתם בין ממשלת ישראל לממשלת ארה"ב (להלן: "**הפרוטוקול המתקן**") (נספח ב' לעתירה).

2. בשנת 2012 הוגש לבית המשפט הפדרלי המחוזי במחוז המרכז בקליפורניה (להלן: "**בית המשפט הפדרלי המחוזי**") כתב אישום, שבמסגרתו יוחסו למשיב 1 חלק מן העבירות אשר יכללו בהמשך בכתב האישום המתוקן. ביום 30.1.14 הוגש נגד משיב 1 ומשיב 2 כתב האישום המתוקן המכונה "the first superseding indictment" (להלן: "**כתב האישום המתוקן**"), אשר עליו מבוססת בקשת ההסגרה. כתב האישום המתוקן כולל את כתב האישום משנת 2012 ומשיב 2 מנוי בו כנאשם נוסף וכן נוספו בו שלושה סעיפי אישום חדשים שהם סעיפי האישום 1,8,9 בכתב האישום המתוקן. כתב האישום המתוקן ייחס למשיב 1 בסעיפי אישום 1-27 ולמשיב 2 בסעיפי אישום 1-2, 4-10 עבירת הונאת בנק וסיוע וגרימת ביצוע לפי סעיפים 1344 ו-2 (b) לפרק 18 ל-United States Code. כן ייחס למשיב 1 בסעיפי אישום 28-34 ולמשיב 2 בסעיפי אישום 28-29 עבירת מתן הצהרה כוזבת למוסד פיננסי המבוטח ע"י ממשלת ארה"ב וסיוע וגרימת ביצוע לפי סעיפים 1344 ו-2 (b) לפרק 18 ל-United States Code. משיב 1 הואשם בעבירות שבוצעו בין חודש פברואר 2004 לחודש יוני 2008. משיב 2 הואשם בעבירות שבוצעו מחודש פברואר 2004 עד ליום 15.4.05 לפחות.

3. ביום 30.1.14 הוצאו נגד המשיבים צווי מעצר בבית המשפט הפדראלי המחוזי.

4. ביום 27.2.17 הגישה ממשלת ארה"ב, באמצעות שגרירות ארה"ב בישראל, שתי בקשות הסגרה. הראשונה להסגיר לידיה את המשיב 1 (נספח א' לעתירה) והבקשה השנייה להסגיר לידיה את המשיב 2 (נספח ב' לעתירה). הבקשות הן בגין העבירות הפדראליות שהמשיבים הואשמו בביצוען בארה"ב בכתב האישום שהוגש נגדם ביום 30.1.14: הונאת בנק וסיוע וגרימת ביצוע ומתן הצהרה כוזבת למוסד פיננסי המבוטח ע"י ממשלת ארה"ב וסיוע וגרימת ביצוע.

5. ביום 31.1.19 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיבים לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הם ברי-הסגרה לארה"ב (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי של ארה"ב, כאמור. על פי העונש הקבוע לצד עבירות אלה, מדובר בעבירות בנות הסגרה. בהתאם לכך, ביום 27.2.19, הגיש העותר את העתירה דנן.

6. סעיף 2(א) לחוק קובע: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", ולפי סעיף 2(1) לפרוטוקול המתקן, העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות- לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: **חוק העונשין**)), שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חמש שנים, עבירת זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 418-420 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חמש שנים ועבירת רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חמש שנים).

כתב האישום המתוקן אשר עליו מבוססות בקשות ההסגרה

7. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ניהל משיב 1 עסק למכירות סיטונאיות של מכשירים אלקטרוניים. משיב 1 ניהל את עסקו במסגרת שתי החברות הבאות: הראשונה נקראה בשמות כדלקמן: , New Electronic, Inc. , Electro Star ו-New Electronics, Inc (להלן: "**NEI**") והשנייה נקראה Star Club ששינתה את שמה ל-Tech Club, Inc (להלן: "**TCI**"). משיב 2 שימש כמנהל הכספים (Chief Financial Officer) של NEI ומזכיר (Corporate Secretary) של TCI.

8. לפני חודש נובמבר 2003 יצרו משיב 1 ואחרים, שזהותם אינה ידועה לרשויות אכיפת החוק, מערכת הנהלת חשבונות עבור NEI ובתחילת שנת 2004 יצרו מערכת כזו עבור TCI. במערכות אלו נרשמו, בכוונה להונות, ערכים כוזבים של מלאי, מכירות וחובות הלקוחות ופרטי הלקוחות. בתקופה שבין חודש נובמבר 2003 לסיום ביצוע ההונאה בשנת 2008 נרשמו במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של NEI הכנסות פיקטיביות ממכירות בסכום כולל של \$ 104,865,435 וסכום זה היווה מעל 32% מכלל המכירות שנרשמו. בתקופה שבין חודש מרץ 2004 לסוף שנת 2008, נרשמו במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של TCI הכנסות פיקטיביות ממכירות בסכום כולל של כ-\$ 36,207,530 וסכום זה היווה קרוב ל- 40% מכלל המכירות שנרשמו.

9. המשיבים קיבלו הלוואות על בסיס מסמכים כוזבים ממערכת הנהלת החשבונות הנ"ל ודוחות כספיים כוזבים, וכן על בסיס דוחות מס כוזבים והצהרות כוזבות, אשר הביאו למצג שווא בדבר פעילות עסקית רבה ורמת סיכון נמוכה לבנקים. משיב 1 ומשיב 2 קיבלו הלוואות עסקיות עבור NEI ו-TCI מהבנקים הבאים במדינת קליפורניה: United Commercial Bank (להלן: "**UCB**") ו-TomatoBank (להלן: "**TB**"). בנוסף, על בסיס המסמכים והדוחות והצהרות הכוזבים הנ"ל והצהרות כוזבות קיבל משיב 1 הלוואות עסקיות מ-Security Pacific Bank (להלן: "

"SPB" עבור TCI.

10. בחודש פברואר 2004 חתם משיב 1 בשם TCI על הסכם עם TB עבור קו אשראי בתקרה של \$ 2,000,000 שהוגבהה במהלך השנים. בחודש אפריל 2004 חתם משיב 1 בשם NEI על הסכם עם UCB עבור קו אשראי בתקרה של \$ 10,000,000 שהוגבהה במהלך השנים. בחודש אפריל 2006 חתם משיב 1 בשם TCI על הסכם עם SPB עבור קו אשראי בתקרה של \$ 3,750,000 שהוגבהה במהלך השנים. בנוסף, התקבלו הלוואות אחרות שחרגו ממסגרות קווי האשראי.
11. מעת לעת, בהתאם לבקשות המשיבים, ובהסתמך על מסמכים כוזבים והצהרות כוזבות מאת המשיבים, האריכו הבנקים את תוקף ההלוואות, הגדילו את תקרות קווי האשראי ואישרו הלוואות למטרות עסקיות מיוחדות שחרגו מתנאי ההסכמים (להלן: "**הלוואות חורגות**"). בשנת 2008 כשלו NEI ו-TCI בפירעון הלוואות אלו, ובכך הביאו לכישלון עסקי של UCB ו-SPB.
12. ההלוואות של NEI שלא נפרעו כלפי SPB הסתכמו בסכום כולל שמעל \$ 28,000,000, ההלוואות ללא פירעון של TCI כלפי SPB הסתכמו בסכום כולל של \$ 5,000,000. המשיבים פרעו את רוב החובות ל-TB באמצעות כספי הלוואה עסקית שהתקבלה מ-SPB בעקבות הצהרה כוזבת לפיה מטרת ההלוואה הייתה רכישת סחורה. החוב הנותר כלפי TB עומד על סך של \$ 183,440.
13. ביום 7.11.08 נסגרה SPB על ידי מדינת קליפורניה ומונה עבורה כונס נכסים. ביום 6.11.09 נסגרה UCB על ידי מדינת קליפורניה ומונה עבורה כונס נכסים.
14. בתחילת שנת 2009 נפתחו שתי חקירות פליליות בפרשה זו, אחת- על ידי ה-Federal Deposit Insurance Corporation (להלן: "ה-FDIC") והשנייה- על ידי ה-FBI. ה-FDIC היא רשות ממשלתית פדראלית בארה"ב המבטחת הפקדות בחשבונות בנקים בארה"ב עד לתקרה מסוימת, ולפיכך ה-FDIC שילמה חלק מחובותיהן של NEI ו-TCI לבנקים. לאחר הגשת כתב האישום המקורי בשנת 2012 נגד משיב 1 בלבד, המשיכו החוקרים לחקור את הפרשיות הפליליות, חשפו ראיות נוספות ואת עצם ביצוע העבירות נושא בקשות ההסגרה נגד בנק נוסף, TB. לאחר הגשת כתב האישום המתוקן בשנת 2014 המשיכו בביצוע פעולות חקירה.

חומר הראיות

15. לבקשות ההסגרה צורף חומר הראיות כדלהלן:
 - א. תצהירו של steven M. Arkow, Assistant United States Attorney (להלן: "**הפרקליט ארקו**") מיום 8.2.17. לתצהירו צורפו המוצגים הבאים: העתק מאושר של כתב האישום המתוקן (מוצג A), העתק מאושר של צו המעצר נגד משיב 1 ומשיב 2 בהתאמה שהוצא על ידי בית המשפט האמריקאי ביום 1.12.16 (מוצג B), נוסח הוראות החוק שבהפרתן הואשמו המשיבים בכתב האישום המתוקן וסעיף החוק הקובע שלא חלה התיישנות על פי הדין האמריקני (מוצג C).
 - ב. תצהירה של החוקרת Marten Williams (להלן: "החוקרת ויליאמס") מיום 24.1.17 (מוצג D).

ג. תצהירו של Neville Wellman ששימש כסגן נשיא ב-United Commercial Bank בשנים 2001-2005 (להלן: "וולמן") מיום 13.12.16 (מוצג E).

16. ביום 16.8.17 הוגשה ההשלמה הראשונה לבקשות ההסגרה, שבה נכלל תצהיר משלים מאת החוקרת ויליאמס מיום 3.8.17 הכולל 20 נספחים. ביום 5.12.18 הוגשה השלמה נוספת לבקשות ההסגרה, שבה נכלל התצהיר המשלים השני של החוקרת ויליאמס מיום 23.8.18.

טעוני הצדדים

מאחר שיריעת המחלוקת צומצמה על ידי המשיבים, אפתח תחילה בטענותיהם ובהמשך יובאו תשובות העותר לטענות אלה.

משיב 1

17. **דיות הראיות:** לטענת ב"כ משיב 1, לב"כ העותר אין את האפשרות לדעת מי מבין שני המשיבים הגיש את המסמכים הכוזבים לבנקים, הציג מצגי שווא כוזבים וכביכול ביצע את העבירות. כלומר, הראיות שהוגשו אינן עומדות בסף הראייתי הנדרש לכך שמשיב 1 בעצמו זייף מסמך או ביקש מאחר לזייף מסמך. אין אף ראיה לכך שמשיב 1 קיבל תמורה, כך שהרוויח בגין מעשה הונאה זה. הראיות ביחס ליסוד הנפשי של הכוונה להונות הן נסיבתיות. ולפי המבחן של ראיות נסיבתיות יתכן שימצא הסבר אשר אין בו כדי להפיל את משיב 1.

18. עוד נטען, כי שתי העבירות המיוחסות למשיב 1 בארה"ב הן עבירות מיוחדות שיש בהן יסוד עובדתי שלא קיים בחוק העונשין הישראלי. היסוד העובדתי המיוחד שאף אותו יש להוכיח הוא שהבנקים שאותם הונה משיב 1, כביכול, היו בנקים מבוטחים על ידי ה-FDIC. גוף זה הוא גוף פדרלי שהוקם על ידי הקונגרס האמריקאי להגן על הציבור מפני קריסת בנקים. במקרה דנן הדבר היחיד שיש בחומר הראיות כדי להצביע על מעמדם של הבנקים המתלוננים כמבוטחים על ידי ה-FDIC הוא אמירה סתמית של החוקרת ויליאמס, ללא תיעוד שיעיד על מעמד הבנקים. בנוסף טען בהקשר זה, שהחוקרת לא פירטה באיזה מועד הבנקים נהנו ממעמד של מבוטח על ידי ה-FDIC. מכאן, שלטענתו אין ראיות, אפילו לא ברמה של אחיזה לאישום, ליסוד העובדתי ההכרחי לצורך בקשת ההסגרה. לתמיכה בטענותיו הגיש ב"כ משיב 1 מסמך לפיו לא כל בנק מקבל מעמד של ה-FDIC באופן מיידי עם היווסדו, כמו כן ניתן לרכוש ולאבד מעמד זה (נ/1). ב"כ משיב 1 לא חלק על כך ששלושת הבנקים היו מאובטחים על ידי ה-FDIC בשלב כלשהו, אך לטענתו לא הובאה כל ראיה להוכיח, כי הבנקים היו מבוטחים במהלך כל התקופה הרלבנטית לכתב האישום. UCB היה מבוטח עד 6 בנובמבר 2009 ולא הוכח ממתי היה מבוטח. SPB היה מבוטח עד 7 בנובמבר 2008 ולא הוכח ממתי היה מבוטח. TB היה מבוטח, אך לא נאמר מאיזה מועד היה מבוטח.

19. **הפליליות הכפולה:** בנסיבות בהן, לשיטת ב"כ משיב 1, העבירות המיוחסות לו בארה"ב אינן קיימות בחוק העונשין הישראלי, עקב היסוד העובדתי המיוחד כאמור, דרישת הפליליות הכפולה שמתחייבת לפי אמנת ההסגרה אינה קיימת.

20. **התיישנות:** לטענת ב"כ משיב 1, הגדירה בטעות ב"כ העותר את המשיב כ"מבצע בצוואת". דרך האחריות המיוחסת לו בארה"ב היא - "wilfully causing an act to be done" לפי סעיף 2(b) לקוד הפלילי האמריקאי, קרי הגורם בזדון לאחר לבצע מעשה עבירה. אולם בישראל הגורם לאחר (שאינו כלי בידיו) לבצע עבירה הוא "מסייע". העונש הקבוע בגין סיוע במקרה זה לפי החוק הישראלי הוא מחצית מהעונש שקבוע למבצע העיקרי,

קרי 2.5 שנות מאסר, כך שצריכה לחול תקופת ההתיישנות של עבירה מסוג עוון ולא מסוג פשע העומדת על 5 שנים. מכאן כל עבירה המיוחסת למשיב שעניינה הונאת שני הבנקים SPB-UCB, שבוצעה לפי החשד קודם לתאריך 15.5.07, התיישנה לפי החוק הישראלי. לטענת ב"כ משיב 1, משיב 1 ביצע את 22 האישומים הראשונים לכתב האישום ובנוסף אישומים 29-30 קודם לתאריך 15.5.07 (5 שנים טרם להגשת כתב האישום ביום 15.5.12) ועבירות אלה התיישנו לשיטתו. כמו כן החקירה בעניין ההונאה שביצע משיב 1 ב-TB החלה לקראת סוף החקירות בעניין ה- SPB-UCB אשר הובילה לכתב אישום נוסף שהוגש בתאריך 30.1.14 אך התחילה כ-8 שנים אחרי מועד ביצוע העבירות המיוחסות למשיב באישומים 1,8-9. על כן, לדידו, גם העבירות שבוצעו כלפי TB התיישנו לפי החוק הישראלי, וזאת עוד לפני תחילת החקירה האמריקאית השלישית שהחלה בשנת 2012.

21. **צו מעצר:** עוד נטען, כי לא התקיים התנאי הפורמלי לפי סעיף 6(3) לפרוטוקול המתקן את האמנה בין ישראל לארה"ב הדורש צירוף העתק של צו המעצר לבקשת ההסגרה. דרישה שהיא מנדטורית ולא מותר שיקול דעת לבית המשפט בבואו לדון בבקשת ההסגרה. לטענתו, מדובר בפגם חמור בבקשת ההסגרה שבעטיו לא התקיימו התנאים לקבלת בקשת ההסגרה. בענייננו, ב"כ משיב 1 הפנה לסעיף 10 ואילך לתצהירו של הפרקליט ארקו לפיו צו המעצר אינו קיים משום שלא נמצא במשרדי מזכיר בית המשפט או במשרדי ה-USמרשל אשר מוציא לפועל צו מעצר, אלא, נמצא רק העתק במשרדי התביעה אשר הוחתם בחותמת המרשל כהעתק נאמן למקור, אולם מדובר ב"העתק של העתק של צו המעצר שאבד". הוא הגיש מסמך של תקנות 4,9 לחוק סדר הדין הפלילי האמריקאי אליהם הפנה הפרקליט ארקו בתצהירו (נ/2). לפי תקנה 4 לתקנות סדר הדין הפלילי הפדראליים, בעת המעצר, שוטר או מרשל חייב להציג לפני המבוקש את צו המעצר המקורי או העתק נאמן למקור "original or duplicate original" ולא ניתן להסתפק בהעתק שאינו נאמן למקור, שכן אם אין צו מעצר מקורי ברשותו, עליו להציג אותו בהקדם האפשרי. על כן לדבריו, לאור הלשון הברורה של סעיפים אלה, צו מעצר שצורף לעתירה אינו תקף ואין סמכות חוקית לאכוף את מסירתו של משיב 1 לארה"ב.

22. **שיהוי:** עוד נטען לשיהוי בלתי סביר כך שכל האישומים המיוחסים למשיב, למעט שלושה, מופיעים בכתב האישום שהוגש בחודש מאי 2012 כך שממועד זה ניתן היה לבקש את הסגרתו של המשיב לארה"ב אולם עד לבקשת ההסגרה חלפו 7 שנים. שיהוי זה מהווה פגיעה בתקנת הציבור, שכן נפגעה באופן משמעותי יכולתו של המשיב לנהל את הגנתו, במיוחד לאור העובדה כי יצטרך לראיין עדי הגנה, לאסוף ספרים פנקסים ומסמכים של חברות רבות שחלקן פעלו במדינת מקסיקו וחלקן אינן קיימות כבר.

בנוסף, לאור הקשר ההדוק בין הקטין יצחק לבין אביו (כמצוין במכתב מהפסיכולוגית שהוגש לבית המשפט (נ/3), הסגרתו של משיב 1 לארה"ב תוביל לתוצאה בלתי צודקת בעליל העולה בצורה משמעותית על עוגמת הנפש הרגילה הנגרמת למשפחת מבוקש בתיק הסגרה. עוד הוסיף וביקש כי ב"כ העותר תידע את משיב 1 על מתקן הכליאה בו ישהה המשיב בארה"ב כדי שבית המשפט ישתכנע שבמקום בו המשיב יוחזק יש תנאי כליאה ראויים.

משיב 2

23. **דיות הראיות:** ב"כ משיב 2 טען, כי אין די ראיות ברף הנדרש לצורך הסגרת משיב 2 לארה"ב, משום שאין ראיות המצביעות על מודעות משיב 2 לעבירות המיוחסות לו. הוא הפנה לסעיפים שונים בעתירה (סעיפים 8, 32,29,22) המייחסים למשיב 1 ולאחרים את העבירות לפיהם המשיב 1 ואחרים יצרו מערכת פיקטיבית עם נתונים פיקטיביים ולא משיב 2. אין מדובר רק בכך שמשיב 2 לא היה שותף ביצירת מערכות נתונים פיקטיביים

אלו, אלא אף שמשיב 2 לא ידע על אותם נתונים פיקטיביים אשר הושטלו במערכות המחשב. לדידו, אין בדל של ראיה המוכיח שהיתה למשיב 2 ידיעה על כך שפרטים אלה כוזבים, מכאן שלא מתקיימת הדרישה לרף הראיות הנדרש בהליך ההסגרה "אחיזה לאישום".

24. ב"כ משיב 2 הפנה לאמור באישום 1, אל מול פסקה 26 לתצהירה של החוקרת וויליאמס ממנה עולה, כי רואה החשבון סטרול הוא זה אשר פקסס את ההצהרות הפיננסיות לבנק TB ביום בו משיב 1 הגיש בקשה לבנק עבור הלוואה. מכאן, שמשיב 2 לא ביצע מעשה זה. גם באישום 3 נראה כי, משיב 2 סייע למשיב 1 כשהתבקש לכך בתכתובות באנגלית, אולם לא הייתה לו מודעות לפליליות המעשים העולים מכתב האישום. אשר לאישומים 4-10, לשיטתו, לא ניתן לייחס לכל אחד מהמשיבים את המעשים המיוחסים להם. עוד הוסיף וטען, כי את משיב 2 הטריד הפער בין ההכנסות הכספיות אל מול הוצאות רבות שהיו לחברות וכשפער זה הלך וגדל הוא קיבל החלטה לעזוב את החברה. לטענת ב"כ משיב 2, גם לא מדובר בעצימת עיניים, כפי שעולה מסעיף ה' לתצהיר המשלים של החוקרת וויליאמס המפנה לחקירת משיב 2 לפיה ידע שחשבונות החייבים היו תרמית, לא משום שבדק את הרישומים החשבונאיים אלא מפני שלא נכנס כסף לתוך העסק ומשיב 1 לא הצליח לשלם את החשבונות. גם מסעיף ד' לתצהיר של החוקרת וויליאמס עולה מחקירתו של משיב 2, כי הוא היה עוזב את המשרד לאחר השעה 14:00, כי לא רצה לקחת במרמה. לאחר מכן החוקרת הפנתה לחקירתו השניה של משיב 2 מיום 6.3.12 לפיה משיב 2 הבין שחשבונות של ספקים ושל החברה לא שולמו ולא היה בצד תזרימי כספים, כך שזה הדליק אצלו נורה אדומה. אדרבה, דבריו בחקירות אלה מלמד על מצב שהוא ההיפך הגמור ממי שעוצם את עיניו, שכן הוא ברר עניינים אלה מול מעסיקו, ולאחר שדבר לא השתנה הוא עזב את מקום עבודתו. לתמיכה בטענותיו הפנה לע"פ 579/86 **היועץ המשפטי לממשלה' לנרד אירוין פרידמן** פ"ד (4), 301 לפיו בניגוד לעניינו, מדובר במי שהיה שותף למשיב שביצע עבירה והעיד על מעשיהם שבוצעו בצוותא, ולכן שם נמצא כי יש אחיזה לאישום, בעוד שבעניינו אין ראיות המעידות שמשיב 2 שותף למרמה ומודע לפרטים הכוזבים.

עוד הגיש ב"כ משיב 2 תצהירים של משה גרוביץ' (נ/5) וחיים פרידמן (נ/6) מלוס אנג'לס מהקהילה של משיב 1 (נ/5-6) על שיחת טלפון שהתקבלה אליהם ממשיב 1 בעת שהייתו בכלא. גרוביץ' הצהיר כי משיב 1 אמר שכואב לו על משיב 2 שלא יודע איך הוא הגיע לכל המקרה הזה והוא לא קשור לעניינים החשבונאיים והוא השתמש בו בשל השפה האנגלית לכתיבת בקשות מיילים ומסמכים שונים. לכן לדבריו, שני תצהירים אלו משלימים את התמונה ביחס לטענותיו, כי תפקידו של משיב 2 היה טכני, והוא לא הבין בחשבונות ובמסמכים השונים שהעביר לבנקים. בנוסף, הגיש משיב 2 את תצהירו של רואה החשבון סטרול (נ/7) ממנו עולה, כי לא היה לו שיג ושיח כלל עם משיב 2 מלבד "שלום שלום", והוא לא קיבל ממנו נתונים.

25. **פליליות כפולה:** לטענת ב"כ משיב 2, לא התקיימו יסודות עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ויסודות עבירת זיוף מסמך בנסיבות מחמירות בהתאם לחוק העונשין בישראל, שכן לא נערך תכנון מוקדם ולא היתה מעורבות של משיב 2 בתכנון, אלא רק פעולה טכנית של פניה לבנקים. לפיכך סבר שדרישת הפליליות הכפולה אינה מתקיימת.

26. **התיישנות:** בדומה לב"כ משיב 1 טען אף ב"כ משיב 2 להתיישנות בהליך החקירה או התיישנות בהגשת כתב האישום, משום שגם לדידו מדובר בעוון ולא בפשע בהעדר נסיבות מחמירות. מאחר שכתב האישום המתוקן שהוגש נגדו רק בשנת 2014, למעלה מ-5 שנים מתום ביצוע העבירות בשנת 2005 הוא התיישן.

27. **שיהוי:** עוד נטען לשיהוי בהגשת בקשת ההסגרה. ב"כ משיב 2 סקר את השתלשלות העניינים: העבירות בוצעו מפברואר 2004 ועד אפריל 2005; החקירה הראשונה של המשיב הייתה ביום 1.12.10 והשנייה ביום 6.3.12; ביום 15.5.12 הוגש כתב אישום ראשון רק נגד משיב 1; ביולי 2012 עולה משיב 2 לישראל; ביום 30.1.14 הוגש כתב אישום לראשונה כנגדו; ביום 27.2.17 הוגשה בקשת הסגרה ראשונה; השלמה לבקשת ההסגרה הוגשה ביום 17.8.17; השלמה שלישית לבקשת ההסגרה הוגשה ביום 4.12.18; ביום 5.2.19 הוגשה בקשתה ההסגרה בישראל. לפיכך, חלפו 3 שנים מיום הגשת כתב האישום נגדו ועד הגשת הבקשה להסגרה. לטענתו, מדובר בשיהוי ממושך, שכן מעת ביצוע העבירות ועד להגשת העתירה להסגרה בישראל חלפו למעלה מ-14 שנים. אם כתב האישום היה מוגש עוד בשנת 2012, כאשר הראיות כבר עמדו לפני הרשויות בארה"ב, לא היה צורך להגיש בקשת הסגרה, משום שהמשיב עוד התגורר באותה העת בארה"ב.

עוד נטען, כי במאי 2012 הוגש כתב אישום רק נגד משיב 1, כאשר חקירתו האחרונה של משיב 2 הייתה במרץ 2012. ביום 30.1.14 הוגש כתב אישום מתוקן המיוחס גם למשיב 2, על אף שבין חקירתו האחרונה ממרץ 2012 ועד להגשת כתב האישום המתוקן לא נוספו ראיות חדשות. לטענתו, הגשת כתב האישום נגדו נבעה אך ורק מכך שמשיב 2 עלה לארץ ביולי 2012, שכן באמצעות הגשת כתב האישום נגדו רצו הרשויות בארה"ב להביא את משיב 2 להעיד נגד משיב 1, שכן לא ניתן להביא עד לארה"ב מבלי לייחס לו אשמה. במצב דברים זה, אין מקום להעתר לבקשת ההסגרה.

28. **צו מעצר:** לשאלת צו המעצר המקורי, ב"כ משיב 2 הצטרף לדבריו של ב"כ משיב 1 והגיש את לתמיכה בטענותיו את ב"ש (י-ם) 276/86 276/86 **מדינת ישראל נ' לנרד ארנון פרידמן** פ"מ תשמ"ז(2), 270 לפיו יש חשיבות עליונה לאימות כל המסמכים הרלוונטיים העלולים להביא להסגרת אדם לארה"ב על ידי מחלקת המדינה של ארה"ב בחותמת רשמית. הוא הפנה לצו שניתן נגד משיב 2 (נ/4). צו המעצר הפנה לסעיף 9 לתקנות סדר הדין הפלילי כאשר הסעיף קובע שצו המעצר חייב להיות בהתאם לכלל של B14 ו-B24 הקובעים, כי צו מעצר חייב להיות חתום על ידי שופט עם חותמת של בית משפט וכמובן יכלול את שם הנאשם, הצו והעבירות. הצו נגד משיב 2 נחתם על ידי פקיד בית משפט ולא על ידי שופט.

העותר

29. ב"כ העותר חזרה על האמור בעתירה, והוסיפה שחומר הראיות שצורף לעתירה עומד בדרישות האחיזה לאישום נגד המשיבים. היא הפנתה לתצהירו של וולמן ממנו עולה, כי שתי הלוואות ספציפיות הועברו לחשבון בנק משותף למשיבים בארה"ב. מחשבון בנק זה השתמשו המשיבים כדי לקנות שיקים בנקאיים, שבהמשך הופקדו בחשבונות החברות של משיב 1, וזאת על מנת להציג מצג שווא על קליינטים שישלמו על סחורה. לכן לא עולה מהתצהירים כי משיב 2 לא הבין שהמסמכים שהוא הגיש לבנק היו כוזבים. אף מתצהיר המשלים השני של החוקרת ויליאמס עולה מסעיף D4, כי מראיון המשיב 2 מחודש דצמבר 2010, הוא עזב את המשרד בשעה 14:00 אחרי הצהריים משום שלא רצה להיות חלק מה"פאני ביזנס" של משיב 1. כמו כן עולה מסעיף 4C, כי משיב 2 מסר לחוקרת שכבר בשנת 2000 משיב 1 אמר לו שהשם שלו לא יופיע בשום מקום ואין לו מה לדאוג. לשיטתה, אמירות אלה מלמדות על כך שמשיב 2 בחר להמשיך לסמוך על הצהרות משיב 1, על אף שידע שמדובר בהונאה והמשיך להגיש מסמכים לבנקים ולתת הצהרות כוזבות לבנקים, למרות שחשד שהדברים מתנהלים שלא כשורה. אמנם לטענתה לא מיוחס למשיב 2 עבירת ייצור מערכת הנהלת החשבונות הכוזבת, אולם מהודעותיו של משיב 2 ניתן ללמוד שאכן מדובר בהונאה.

אשר לעובדה שמשיב 2 נתן הסברים לבנק לגבי שתי הלוואות חורגות לגבי אופן השימוש בכסף. לטענתה, אם משיב 2 היה רק שליח וממלא אחר הוראות משיב 1 ומגיש מסמכים כמו מזכירה, כך שלא ידע מה המטרה או השימוש בכסף, נשאלת השאלה מדוע הוא קיבל על עצמו לתת הצהרות והסברים לבנקים על מטרות הלוואות. כמו כן משיב 2 שימש באופן פורמלי כמנהל הכספי הראשי של אחת מהחברות, ותפקיד כזה כרוך באחריות. לכן המשיב לא יכול מצד אחד, לקבל על עצמו תפקיד זה על משמעויותיו, ומצד שני, לומר שפעל כמו פקיד או מזכירה. על כן לדידה, התקיימה הדרישה לאחיזה לאישום.

30. אשר לראיות נגד המשיב 1, ב"כ העותר הפנתה לתצהיר המשלים הראשון של החוקרת ויליאמס, סעיפים 12-15, מהם עולה שמשיב 1 חתם על דוחות כספיים של חברת TEC BLUB אשר רואה החשבון סטרול הגיש ל-TB ביום 31.1.04. מסעיפים 12-13 לאותו תצהיר עולה, שמשיב 1 חתם על דוחות כספיים של חברת TEC CLUB מיום 31.1.04 שנשלחו לחברת TB. מסעיפים 14-15 לאותו תצהיר עולה, כי משיב 1 חתם על הצהרה כללית ל- TEC CLUB מיום 31.12.05 שנשלחה ל-SPB. מסעיף 16 לתצהיר עולה, כי מנהלת חשבונות לשעבר של שתי החברות הצהירה שמשיב 1 הורה לה איזה נתונים להכניס למערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של החברות ושהנתונים הללו הועברו לרואה החשבון סטיבן סטרול והוא השתמש בהם לעריכת הדוחות הכספיים. מסעיף 17 לתצהיר עולה שסטרול נתן לחוקרים 22 קוויק בוק פיילס של חברת TCI ו-8 קוויק בוק פיילס של חברת NEI. כלומר התיקים הם ממערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית והם היו הבסיס לדוחות הכספיים שהוא הגיש לבנקים, ואלו תאמו את הנתונים במערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות שהחוקרים מצאו במחשבים.

31. בנוסף, סעיפים 16 ו-18 לתצהיר הראשון של החוקרת ויליאמס הפנו למסמכים פיננסיים חתומים ששוגרו על ידי משיב 1 והוגשו לבנקים בתמיכה להלוואות. בנוסף, מהתצהיר המשלים הראשון של החוקרת ויליאמס עולה הסבר לכך שמשיב 2 בעצמו שכר תיבות דואר והוא השתמש בתיבות דואר אלה כאילו הן היו הכתובות של חלק מהחברות.

32. אשר לטענת השיהוי- ב"כ העותר טענה, כי מדובר בתיק שמבוסס על מסמכים פיננסיים, שם הדברים כתובים שחור על גבי לבן, ואין מדובר בתיק המבוסס על עדויות של קורבנות של עבירות מין שהזכרון רעוע. בנסיבות אלה היא סברה, שאין מדובר בתקופה ארוכה של שיהוי ולא ניתן לטעון שחלף הזמן יקשה על המשיבים להתגונן. בנוסף, בתצהירה המשלים הראשון של החוקרת ויליאמס ניתן ההסבר לשיהוי בהגשת כתב האישום. לדברי רשות ארה"ב, רק לאחר שהגישו את כתב האישום הראשון נגד משיב 1 התגלתה הונאת הבנק הנוסף TB והחלה חקירתו של משיב 2 בשלב זה. כמו כן היו פעולות חקירה מורכבות בתיק, בדומה לתיקים פיננסיים אחרים, ובנוסף, היו בעיות של כוח אדם. לדידה, על מנת ששיהוי יגיע עד כדי פגיעה בתקנת הציבור, על רמת הפגיעה להיות משמעותית ביותר ויוצאת דופן, ואין זה המקרה מה גם שמדובר בתיק המבוסס בעיקר על מסמכים.

33. אשר לטענת הפליליות הכפולה- השיבה ב"כ העותר, כי לא חייבת להיות חפיפה בין העבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום בארה"ב לבין העבירות המיוחסות לו בישראל, בהתאם לפסיקה. הטענות שעל הבנק להיות מוסד מובטח וכי עובדה זה לא הוכחה, מדובר בעניין שהוא אינו העיקר ומכל מקום ניתן להסתפק בתצהירים להוכחת יסוד זה, מהם עולה שהבנקים היו מבוטחים על ידי ה-FIDF וכי נגרם נזק לממשלת ארה"ב והיא זו אשר משלמת את כספי הביטוח.

34. כאשר אדם שולח דוח כוזב או נותן הצהרה כוזבת ביחס למטרות הלוואות- הלוואות בסיסיות לקבלת

אשראי ואף הלוואות חריגות, הוא מקיים את שני חלקי הגדרת עבירת הונאת בנק וסיוע וגרימת ביצוע. נוסף לכך, משיב 1 נתן הצהרה כוזבת על דוח כוזב, כן הצהיר על ערך לא נכון ובנוסף הצהיר על ערך גדול יותר מהערך האמיתי של הנכס, וכן המשיבים הצהירו על חובות של לקוחות אשר הבנקים לקחו בחשבון במתן הלוואתם (דוחות כספיים). כן הבנקים לקחו בחשבון במתן הלוואתם את ערך המלאי (נכס החברה) אשר לגביו ניתנו דיווחים כוזבים. הסתבר, שלא רק שהמלאי לא היה בערכים שצוינו בדוחות כספיים אלא בדוחות אחרים לא היה קיים כלל, ולכן התקיימו העבירות המיוחסות למשיבים.

35. אשר לטענה לגבי תוקפו של צו המעצר- ב"כ העותר השיבה, כי מתצהיר התובע ארקו עולה שצווי המעצר תקפים וניתן לממש אותם, וכל טענה שנפל פגם בצו המעצר היא טענה שאין מקומה להיטען בהליך ההסגרה, שכן בית המשפט בישראל לא יכול להידרש להכריע בסוגיות הקשורות בסדר הדין הפלילי של ארה"ב.

36. ביחס לטענה כי אין הבדל בחומר החקירה שעמד לפני התביעה בעת שהוגש כתב האישום נגד משיב 1 בשנת 2012, לבין זה שחומר החקירה בעת שהוגש כתב האישום נגד הנאשמים בשנת 2014, טענה ב"כ העותר, כי בכתב האישום המתוקן הוספו שלושה אישומים נוספים נגד משיב 1- אישומים 1, 8-9, כך שהתיקון היה בקשר לשני המשיבים ולא כפי שנטען על ידי ב"כ משיב 2.

37. אשר לשאלת ההתיישנות נטען, כי בארה"ב העבירות לא התיישנו ומכל מקום יש להתחיל את מרוץ ההתיישנות מיום שהוגשה בקשת ההסגרה, על כן יש לדחות את הטענה. לגופו של עניין, אף אם טענת ההתיישנות הייתה נבחנת בהתאם לדין הישראלי, יש לשקול את תצהירה של החוקרת ויליאמס שהחקירה בפרשה זו נמשכת עד היום משום שלא נמצא הכסף ופעולות חקירה ממילא מפסיקות את מרוץ ההתיישנות.

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

38. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

39. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וארה"ב על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה חלקו ב"כ המשיבים. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיבים.

40. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. וביניהם הסייג ממנו ביקשו להיבנות ב"כ המשיבים והוא, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק) בשל שיהוי בהגשת הבקשה. סייג זה ידון אף הוא במסגרת הדיון בטענות המשיבים בהמשך.

41. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמיד לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על משיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם.

42. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל (13.5.09), בפסקה 17:

"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'".

43. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק-סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר.

44. עולה אפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה ביחס לשני המשיבים בהן אדון במאוחד:

(1) האחת, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בענין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה.

(2) השנייה, האם השיהוי בהגשת העתירה להכרזת המשיבים כברי הסגרה, עלול לפגוע בתקנת הציבור.

(3) השלישית, האם העבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום מקיימות את יסודות העבירות בישראל, כך שמתקיימת דרישת "הפליליות הכפולה".

דיות הראיות

45. ב"כ המשיבים טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בענין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה כאשר לטענת ב"כ משיב 1 אין די ראיות לכך שהבנקים היו מבוטחים על ידי ה-FDIC (רשות ממשלתית פדראלית בארה"ב המבטחת הפקדות בחשבונות בנקים בארה"ב עד לתקרה מסוימת), כך שלא התקיים היסוד העובדתי בעבירת מתן הצהרה כוזבת למוסד פיננסי המבוטח ע"י ממשלת ארה"ב המיוחסת למשיב 1. לטענת

ב"כ משיב 2 אין די ראיות המצביעות על מודעותו לעבירות ההונאה המיוחסות לו. להלן אדון בראיות שהוגשו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענות אלה.

46. תצהיר הפרקליט ארקו מיום 8.2.17 מפרט, כי משיב 1 ייסד את NEI ואת TCI ובאמצעות הגשת מסמכים פיננסיים כוזבים והצהרות כוזבות וקיבל מימון עבורם מ- UCB, TB ו- SPB. מסעיף 22 לתצהיר הפרקליט ארקו עולה, כי משיב 2 שימש כמנהל הכספי הראשי של NEI והמזכיר של TCI.

47. סעיפים 23-24 לתצהיר הפרקליט ארקו מלמדים, כי משיב 1 ואחרים ערכו מערכות הנהלת חשבונות פיקטיביות עבור NEI ו- TCI שבהן נרשמו ערכים מנופחים וכוזבים של מלאי, מכירות וחובות של כל לקוח בנפרד ומועד הספקת הסחורה אליו. ממערכות אלה הונפקו מסמכים כוזבים שהוגשו לבנקים על ידי המשיבים בתמיכה לבקשות לקבלת הלוואות וחידושן ולהגדלת קווי אשראי. במסמכים אלה נרשמו מכירות על ידי NEI מחודש נובמבר 2003 עד לחודש דצמבר 2008 בסכום כולל של \$ 322,885,422. לפי ממצאי החקירה, מעל 32% ממכירות אלה לא נעשו מעולם (מדובר בכ- \$ 104,865,435 מכירות כוזבות). במסמכים אלה נרשמו מכירות על ידי TCI מחודש מרץ 2004 עד לשנת 2008 בסכום כולל של \$ 93,739,478. לפי ממצאי החקירה, קרוב ל-40% ממכירות אלה לא נעשו מעולם (מדובר בכ- \$ 36,207,530 מכירות כוזבות).

48. סעיפים 27-33 לתצהיר הפרקליט ארקו מלמדים, כי בחודש אפריל 2004 קיבלה NEI מ- UCB קו אשראי, ובעת אי פירעון ההלוואה בשנת 2008, עמד חובה של NEI ל- UCB על סכום של \$ 28,007,444. בחודש אפריל 2006 קיבלה TCI מ- SPB קו אשראי, ובעת אי פירעון ההלוואה בשנת 2008, עמד החוב על סכום של \$ 5,000,000. בחודש פברואר 2004 קיבלה TCI קו אשראי מ- TB שהוגדל לגובה של \$ 3,000,000. בעת אי פירעון ההלוואה עמד החוב על סכום של \$ 183,440.

49. בנוסף, מסעיפים 27-31 לתצהיר הפרקליט ארקו עולה, כי הוגשו על ידי המשיבים מסמכים פיננסיים רבים כוזבים על מנת לקבל, להאריך ולהגדיל את קווי האשראי (משיב 1 הגיש מסמכים לבנקים בשנים 2004-2008 ומשיב 2 הגיש מסמכים לבנקים בשנים 2004-2005 לפי התצהיר). המשיבים הגישו ל- UCB מסמכים כוזבים עבור NEI, הכוללים דוחות חייבים, דוחות על חובות TCI/NEI לספקיהן, רשימות מלאי, דוחות המרכזים את נתוני המלאי והחייבים, דוחות כספיים ודוחות מס חברות ואישיים (ר' סעיף 27 לתצהיר). במסמכים שהוגשו ל- SPB עבור TCI נכללו דוחות מס כוזבים, רשימות מלאי כוזבות ומסמכים שבהם המכירות והמלאי היו מנופחים במידה רבה (ר' סעיף 29 לתצהיר). המשיבים הגישו ל- TB מסמכים כוזבים עבור TCI הכוללים דוחות כספיים ורשימות מלאי שבהם נרשמו מכירות ומלאי מנופחים במידה רבה.

50. בשנת 2008 הגישו UCB ו- SPB נגד משיב 1 ואחרים תביעה אזרחית ובמסגרתה בית המשפט מינה כונס נכסים עבור NEI ו- TCI חברת Robb Evans & Associates (להלן: "**הכונס**"). מסעיף 33 לתצהיר הפרקליט ארקו עולה, כי ביום 27.6.08 ביקרו נציגי הכונס במחסנים שנמצאו בכתובות בהן נוהל העסק. הם מצאו שרוב הקרטונים במחסנים היו ריקים וסודרו כדי ליצור מצג שווא שלפיו היה במחסנים מלאי. מסעיפים 34-36 לתצהיר עולה, כי באחד המחסנים של NEI ו- TCI גילו נציגי הכונס מחשב שבו נמצאו מערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות של NEI ו- TCI ושבאמצעותן הונפקו המסמכים הכוזבים שהוגשו לבנקים. בפועל, לא נמכרה סחורה בכלל לחברות שנרשמו כלקוחות או שנמכרה סחורה בערכים נמוכים באופן משמעותי מאלה שדווחו לבנקים. החוקרים קיבלו מסמכים פיננסיים אמיתיים מחלק מהחברות שנרשמו כלקוחות ומצאו אי התאמה משמעותית בין נתוני המכירות שהתקבלו מלקוחות אלה לבין הנתונים במערכות החשבונות הפיקטיביות של NEI ו- TCI.

בנוסף, מצאו החוקרים שבמערכות הפיקטיביות האלה נרשמו כתובות כוזבות של החברות שנרשמו כלקוחות TCI-INEI. חלקן אף היו תיבות דואר שנפתחו ע"י משיב 1 בעצמו.

51. מסעיפים 10-39 לתצהיר החוקרת ויליאמס מיום 24.1.17 מפורטים המסמכים הפיננסיים הכוזבים של TCI-INEI שהוגשו לבנקים על ידי המשיבים בתמיכה לבקשותיהם לקבלת ההלוואות. בסעיפים 44-58 מפורטים מסמכים כוזבים שהגיש משיב 1 ל- SPB. בסעיף 41 לתצהיר צוין שמשיב 1 חתם על הסכם הלוואה עם TB. בסעיף 45 לתצהיר צוין שמשיב 1 חתם על הסכם הלוואה עם SPB. ה- FBI ערכו השוואה בין דוחות המס של החברות ודוחות המס האישיים של משיב 1 אשר הוגשו לבנקים, לבין דוחות אלו שהוגשו לרשות המס האמריקנית ונמצא כי הדוחות שהוגשו לבנקים היו כוזבים.

52. מסעיף 45 לתצהיר החוקרת עולה, כי נציג הכנס בדק את המחסן ברחוב וולסון בלוס אנג'לס (אחת הכתובות של העסק שמסרו המשיבים לבנקים) ומצא שלא היה בו מלאי, ובמיוחד לא מלאי בשווי של 5 מיליוני דולר במסמכים שהוגשו לבנקים. המלאי סודר בצורה מבויתת. לפי סעיף 51 לתצהיר מכר הכנס את כל מלאי העסק בסכום של \$ 196,883.

53. החוקרת ויליאמס בדקה את מערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות במחשב שנמצא באחד המחסנים ומצאה שהמסמכים הפיננסיים הכוזבים שהוגשו לבנקים הונפקו ממערכות אלו. במערכות אלה אותרה טבלת מכירות של TCI-INEI מיום 1.11.03 ועד ליום 31.12.08 בה נרשמו פרטים לגבי מכירות ל-21 לקוחות וביניהם חברות גדולות שונות, אולם נמצא שפרט לחברה אחת, אף אחת מהחברות המנויות בטבלה לא ניהלה עסק בכתובות הרשומות במערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות. החוקרים יצרו קשר עם מספר חברות מחברות אלה שנרשמו כלקוחות העסק וגילו שהם לא רכשו סחורה כלשהי בין השנים 2003 ל-2008 מ-TCI-INEI (ר' סעיפים 52-60 לתצהיר).

54. בתצהיר המשלים של החוקרת ויליאמס מיום 3.8.17 (להלן: "התצהיר המשלים") היא הבהירה את הבסיס לחוות דעתה, כי המסמכים הפיננסיים שהועברו לבנקים הונפקו ממערכות הנהלת חשבונות פיקטיביות שהתגלו במחשב באחד ממחסני העסק. מסעיפים 10-11 לתצהיר זה עולה, כי לפני יום 24.2.04 הגיש משיב 2 ל- UCB דוח חייבים של NEI מיום 30.11.03. הנתונים לגבי הלקוחות "Interlyz" ו-"key Domb" בדוח החייבים שהתקבל מהבנק תואמים את הנתונים במערכת החשבונות הפיקטיבית של NEI (ר' נספח 1-2 לתצהיר המשלים). מסעיפים 12-13 לתצהיר עולה, כי הדוחות הכספיים של TCI מיום 31.1.04 שנחתמו על ידי משיב 1 והוגשו ל- TB תואמים את הנתונים במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של TCI (ר' נספחים 34 לתצהיר המשלים). מסעיפים 14-15 לתצהיר עולה, כי דוחות הכספים של TCI מיום 31.12.05 נחתמו על ידי משיב 1 ששלח אותם ל- SPB ביום 23.2.06. נתונים בדוחות אלה תואמים את הנתונים במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של TCI (ר' נספחים 56 לתצהיר המשלים).

55. מסעיף 16 לתצהיר המשלים עולה כי משיב 1 הורה למנהלת החשבונות לשעבר של TCI-INEI להכניס נתונים למערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות ולתיקי ה-"QuickBooks" (המסמכים שהוגשו לבנקים הופקו באמצעות תוכנה זו) שהועברו לרו"ח סטרול (סטיבן סטרול שימש כרו"ח של חברותיו של משיב 1 והכין את הדוחות הכספיים של חברות אלה). מנהלת החשבונות הגישה לחוקרים דוח excel שהוצא מה-"QuickBooks" של TCI. דוח זה תואם את הנתונים במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של TCI. לפי סעיף 17 לתצהיר המשלים קיבלו החוקרים מרו"ח סטרול 22 תיקי "QuickBooks" של TCI-8 תיקי

"QuickBooks" של NEI. החוקרת הבינה שהנתונים במערכות הנהלת החשבונות הפיקטיביות הועברו לרו"ח סטרול שניסח את הדוחות הכספיים של TCI-INEI על בסיס נתונים אלה. מסעיף 18 לתצהיר עולה, כי החוקרת ערכה השוואה בין הדוחות הפיננסיים שהתקבלו ישירות משלושת הבנקים לבין מערכות החשבונות הפיקטיביות של TCI-INEI. היא הסיקה מהשוואה זו שהמערכות הפיקטיביות הן המקור לדוחות שהמשיבים הגישו לבנקים (באופן ישיר או באמצעות רו"ח סטרול) בתמיכה לבקשותיהם לקבלת הלוואות ולהגדלת קווי האשראי עבור חברות TCI-INEI וביניהם הדוחות הכספיים, דוחות החייבים, ו- Borrowing Base Certificates בהם צוינו נתוני החייבים וערכי המלאי.

56. מסעיף 19 לתצהיר המשלים עולה, כי החוקרים הצליחו לאתר בכתובת הרשומה במערכות הנהלת החשבונות רק חברה אחת מתוך 21 לקוחות המופיעים בדוחות של TCI-INEI. לגבי יתר הכתובות, חלקן היו תיבות דואר שנפתחו ע"י משיב 1 וחלקן היו כתובות של עסקים או אנשים שאינם שייכים לעניין.

57. מסעיף 20 לתצהיר המשלים עולה, שמשיב 1 שכר תיבת דואר בסן אנטוניו, טקסס, מיום 15.1.04 עד ליום 24.1.07. במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית השתמש משיב 1 בכתובת זו ככתובתם כביכול של שני לקוחות פיקטיביים- "Aramis" "Interlyz" (הסכם השכירות שעליו חתם משיב 1 ורישיון הנהיגה מצורף כנספח 11 לתצהיר).

58. בסעיף 21 לתצהיר המשלים תיארה החוקרת את ממצאי החקירה ביחס ללקוחות "Interlyz"-ו-"key domb" שנרשמו במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של NEI. היא פירטה, כי נרשמו במערכת זו מספרים של שבע חשבונות מ-NEI לחברת "Interlyz", מועדי התשלומים וסכומיהם והעברות התשלומים לחשבון מספר 9265 בבנק chase. החוקרים קיבלו נתונים ומסמכים מ-Morgan Chase bank ושלפיהם נוהל חשבון בשם New electronic, Inc. ומספרו 845-5018192-65. החוקרת עיינה במסמכים הבנקאיים האמתיים ומצאה כי אף אחד מהתשלומים שנרשמו במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית כתשלומים מ-"Interlyz" לא הועבר לחשבון בנק ב-chase. על כן נמצא כי דוח חשבון הבנק במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של NEI שונה באופן מהותי מהדוח שנתפס על ידי החוקרים מאת הבנק עצמו. דוגמא נוספת שהביאה היא, כי בדוח תנועה בחשבון ב-chase לתקופה שבין 1.2.04-29.2.04 נרשמו במערכת הפיקטיבית הפקדות בסכום כולל של \$ 4,566,154.28 לרבות הפקדה מחברת "Interlyz" בסכום של \$ 362,332. מנגד, במסמכים הבנקאיים האמתיים נרשמו באותה תקופה הפקדות בסכום כולל של \$ 217,008.13.

59. מסעיפים 22-24 עולה, כי ממצאי חקירה העלו ביחס ללקוח "key domb" שעל פי דוח החייבים מיום 30.11.03 (אותו לקחה בחשבון UCB באישור ההלוואה ל-NEI) ללקוח זה היה חוב בסכום של 196,095.45 \$. בעלי "key domb" הוכיחו לחוקרת, כי הערך האמתי של הסחורה שנרכשה היה בסכום כולל של 177,300 \$ ושלא התקיים חוב כלשהו ביום 30.11.03. במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של NEI נרשמו ארבעה תשלומים שהועברו מ-"key domb" לחשבון הבנק ב-Chase מיום 26.11.03 עד ליום 27.2.04, אולם מעין במסמכים הבנקאיים האמתיים עלה, כי אף לא אחד מהתשלומים התקבל בבנק.

60. מסעיפים 26-27 לתצהיר המשלים של החוקרת עולה, כי במערכת הנהלת החשבונות הפיקטיבית של NEI נרשמה מ-"key domb" העברה בנקאית מיום 21.3.06 לחשבון מספר 9265 ב-chase. במסמכים הבנקאיים האמתיים לא מופיעה העברה כזו ובעלי "key domb" מסרו שלא רכשו סחורה במועדים הרלוונטיים. זאת ועוד, החוקרים קיבלו דיווח מה-Federal Reserve bank of new York לפיו העברה בנקאית

כזו לא התרחשה.

61. מתצהירו של וולמן עולה, כי בין השנים 2001 ועד 2005 שימש כסגן נשיא UCB וטיפל בהלוואה שמשיב 1 ביקש עבור NEI. וולמן הסתמך על המידע והמסמכים הפיננסיים שהמשיבים הגישו ועל בסיסם המליץ על אישור הלוואה, המשך מימון, הגבהת תקרת קו האשראי ואישור מימון חורג נוסף. בסעיפים 17, 18, 20 לתצהיר צוינו פרטי שתי בקשות נוספות שקיבל וולמן ממשיב 2 עבור הלוואות נוספות שחרגו ממסגרת קו האשראי. משיב 2 הצהיר לבנק הצהרות שקריות בדבר השימוש המיועד למימון הנוסף והגיש מסמכים כוזבים לתמיכה בבקשות אלו. הבנק אישר את ההלוואות החורגות בהסתמך על הצהרותיו של משיב 2 בנוגע למטרות המימון והמסמכים הפיננסיים הפיקטיביים שהוגשו. מסעיף 2 לתצהיר המשלים השני של החוקרת ויליאמס מיום 23.8.18 (להלן: "התצהיר המשלים השני"), המשיבים הפנו את כספי ההלוואות החורגות למימון פעולות שונות מאלו שנמנו בהצהרותיו של משיב 2. היא פירטה, בין היתר, כי מכספי אחת ההלוואות החורגות כאמור הועבר ביום 20.7.14 סכום של \$ 450,000 לחשבון בנק ב-Bank of America שנשלט על ידי המשיבים. בסכום זה קנה משיב 2 המחאות בנקאיות שהופקדו בחשבונות UCB-TB-TCI-INEI, שנשלטו על ידי המשיבים, וזאת כדי ליצור מצג שווא של הכנסות בהתאם לדיווחים הכוזבים.

62. לפי סעיף 5(ד) לתצהיר המשלים השני, בהודעות שגבתה החוקרת ויליאמס ממשיב 2 ביום 6.3.12 הודה משיב 2, כי העביר מידע ומסמכים פיננסיים ל-UCB ו-TB.

63. מסעיף 5(ה) לתצהיר המשלים השני עולה, כי בהודעתו מיום 6.3.12 טען משיב 2 שבעת התפטרותו (בשנת 2005) רוב העסק היה הונאה.

64. מסעיף 4(ד) לתצהיר המשלים השני עולה, כי מההודעה שגבתה החוקרת ממשיב 2 מחודש דצמבר 2010, נמצא שהוא עזב את המשרד בשעה 14:00 אחרי הצהריים משום שלא רצה להיות חלק מה"funny business" של משיב 1.

65. מסעיף 4(ג) לתצהיר המשלים עולה, כי משיב 2 מסר לחוקרת שעוד בשנת 2000 כאשר רצה לעזוב את העסק, משיב 1 ניסה להרגיעו ואמר לו שהוא האחראי והשם של משיב 2 לא יופיע בשום מקום.

66. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים, לכאורה, עליהם הצביעו ב"כ המשיבים, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראייתית כנגד המשיבים. בענייננו נראה, כי החומר הראייתי שצורף לבקשת ההסגרה הוא עשיר ומגוון, ויש בו כדי לעמוד בדרישה ל"אחיזה לאישום".

67. הלכה מושרשת היטב היא, כי "הליך ההסגרה אינו חופף להליך הפלילי ... בבקשת ההסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום' ... במסגרת הליך ההסגרה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות הראיות, או לשקול את משקלן, ובלבד שהן אינן חסרות ערך על פניהן ... יתר על כן, לצורך הליך ההסגרה, אין הכרח בצירוף מלוא חומר הראיות הקיים בידי המדינה המבקשת. די בהצגתו של חומר ראיות המשקף בצורה הוגנת את התשתית הראייתית הקיימת

כנגד המבוקש" (ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.09)). עוד אומר בית המשפט העליון באותו הקשר, "כי הכללתם של תצהירי חוקרים, פרי חקירה שהתנהלה במדינה המבקשת, במסגרת חומר הראיות שהוצג בהליך ההסגרה מתיישבת עם כללי הראיות המקובלים בדיני הסגרה, ויש להתייחס אליהם כראיות קבילות לצורך הליך הסגרה" (פרשת חזיזה, שם).

68. מסקירת הראיות עולה ביחס למשיב 2, כי כלל הראיות והודעותיו מצביעות על מודעותו, לכאורה, לעבירות המיוחסות לו ולפרשת מרמה. המסמכים הכוזבים היו בידיו והוא זה שהגישם בעצמו לבנקים, כך שנראה שידע על הנתונים הפיקטיביים אשר הושטלו במערכת המחשב. למרות אמירותיו המפורשות בהודעותיו, המלמדות על ידיעה של משיב 2 או לכל הפחות על עצימת עיניים, טוען ב"כ משיב 2 כי לא חשד ולא יהיה מודע לכך שמדובר בהונאה והמשיך להגיש מסמכים לבנקים ולתת הצהרות כוזבות לבנקים, מבלי שידע כי הוא שותף למעשה עבירה. בשלב זה בית המשפט אינו בוחן את מהימנות דבריו היום, אל מול דבריו בחקירה ואל מול הראיות האחרות הקושרות אותו למעשים. ראיות אלה די בהן לקיים את הדרישה ל"אחיזה לאישום".

69. המקום לבחון את היסוד הנפשי של משיב 2 הוא בבית המשפט בארה"ב, שכן כאמור, בית המשפט בארה"ב, הוא הערכאה המתאימה לבחון את הראיות לעומקן ולהכריע במחלוקת המשפטיות השונות.

70. אשר למשיב 1, אני סבורה שכלל הראיות מצביעות על כך שמתקיימת דרישת ה"אחיזה לאישום" בייחס לעבירות המיוחסות לו. אשר לטענה, כי אין די ראיות לכך שהבנקים היו מבוטחים על ידי ה-FDIC (רשות ממשלתית פדראלית בארה"ב המבטחת הפקדות בחשבונות בנקים בארה"ב עד לתקרה מסוימת), כך שלא התקיים היסוד העובדתי. ראשית יוער, כי ב"כ משיב 1 טען טענה זו בעלמא מבלי להראות מסד נתונים המלמד אחרת. שנית, לגופו של עניין יש התייחסות לעניין זה בתצהירה של החוקרת וויליאמס מיום 24.1.17 עמ' 2 פסקאות 7-4 משם עולה שהבנקים היו מבוטחים, ודי בדברים אלה לצורך דיות הראיות בבקשת ההסגרה. ככל שהדבר יידרש, טענה זו תבחן לעומקה במסגרת ההליך הפלילי.

71. מכל האמור לעיל מסקנתי היא, כי די בראיות שהוצגו, כאמור, כדי למלא את הסף ראיתי של "אחיזה לאישום", שכן לא מצאתי כי הן חסרות ערך על פניהן, ולא מצאתי שהראיות הוצגו לפני באופן מסולף.

בחינת הסייגים נגד ההסגרה

72. לאחר שקבעתי, כי יש די ראיות להסגרתם של המשיבים לארה"ב, יש לבחון האם מתקיימים הסייגים השונים המונעים את קבלת הבקשה, למרות קיומה של התשתית הראייתית.

תקנת הציבור

73. לטענת ב"כ המשיבים, הסגרת המשיבים לארה"ב בשתי בקשות ההסגרה אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי בהגשת העתירה להכרזת המשיבים כברי הסגרה, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל".

74. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו

הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)).

75. בע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (14.1.10) (להלן ע"פ מונדרוביץ), עמדה כבוד השופט א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: "עיקרון 'תקנת הציבור' אוצר תחת כנפיו ערכים שונים, שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית. על ערכים אלה נמנית זכות היסוד של נאשם בפלילים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק', אשר התפתחה בדורות האחרונים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. ערכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיוחסות לנאשם בפלילים" (שם בפסקה 110).

76. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגיונות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: "בית המשפט לא יידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבסגרה, והשימוש בה כמחסום לא יעשה אלא במשורה" (ע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002), בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג "נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך אתסבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית" (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן עניין אלוני), בפסקה 17(ד)).

77. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: "אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-כדין" (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש (7.3.05) בפסקה 17). וראו גם ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי "על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית" (בפסקה 29).

78. הפעלת הסייג של תקנת הציבור היא בחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות "בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים" (ר' בע"פ מונדרוביץ שם בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לארה"ב; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי שלטענתה ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה- שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר.

שיהוי

79. ב"כ המשיבים טענו, כי הסגרתם של המשיבים אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי הרב בהגשת בקשות ההסגרה. ב"כ משיב 1 צין, כי העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה לארה"ב הוגשה לבית המשפט בישראל בשנת 2019, בחלוף 7 שנים מיום בו הוגש כתב האישום במאי 2012. בנסיבות אלה טען, שנפגעה

יכולתו לנהל את הגנתו. ב"כ משיב 2 ציין, כי ביצוע העבירות היה בין פברואר 2004 ועד אפריל 2005 וכתב האישום הוגש נגד משיב 2 רק בשנת 2014 כאשר העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה לארה"ב הוגשה לבית המשפט בישראל בשנת 2019, לאחר כ- 14 שנים מיום ביצוע העבירות. הגם שיש צדק בדבריהם ומדובר בשיהוי לא מבוטל, אינני סבורה, כי המקרה שלפניי הוא מאותם מקרים בהם התקיימו **"נסיבות חריגות- שבחריגות של שיהוי, העשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת"** (ע"פ 740/05 שובייב נ' מדינת ישראל (14.4.10), שם בפסקה 6).

80. אשר לבקשת ההסגרה נגד המשיבים, מדובר בחלוף זמן של שלוש שנים מיום הגשת כתב האישום המתוקן בשנת 2014 ועד להגשת בקשת ההסגרה הראשונה להכרזת המשיבים כברי הסגרה על ידי הרשויות בארה"ב שהוגשה עוד בשנת 2017. אין מדובר בשיהוי העולה כדי פגיעה בתקנת הציבור, שכן שלוש שנים הם פרק זמן סביר כאשר עסקין במקרה בו נדרשים המבקשים לתור אחר עדים פנקסים ומסמכים שונים של חברות שונות שחלקן אינן קיימות וחלקן פעלו במדינות שונות. מדובר בתיק שרובו המכריע מבוסס על מסמכים פיננסיים, ואין מדובר בתיק המבוסס על עדויות נפגעי עבירה שיתכן שחלוף הזמן יקשה על שחזור האירועים ומציאת עדים. עוד נדרשת שהות לאסוף ראיות נוספות נגד המשיב, לעבד נתונים ואת החומרים שהתקבלו ממדינת ישראל, לכדי הגשת בקשת ממשלת ארה"ב להסגרת המשיב, במיוחד כאשר מדובר בתיק המבוסס על מסמכים כאשר פעולות החקירה בעניין זה מורכבות. יצוין, ששאלות אלה יעמדו לפתחה של הערכאה המבררת אשר תידרש להתמודד עם טענותיהם של המשיבים אשר לקושי הראייתי שנגרם להם בשל השיהוי, וכן להשפעת חלוף הזמן בעניין העונש שייגזר עליהם, במקרה שיורשעו בעבירות המיוחסות להם.

81. אמנם ביחס למשיב 2 העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה בישראל הוגשה כ- 14-15 שנים מיום ביצוע העבירות, אולם בתצהיר הראשון של החוקרת ויליאמס מיום 24.1.17 הוסברה הסיבה לשיהוי בהגשת כתב האישום נגד משיב 2, שנתיים לאחר הגשת כתב האישום נגד משיב 1, בשנת 2014. הוסבר, שלאחר הגשת כתב האישום המקורי בשנת 2012 נגד משיב 1 בלבד המשיכו החוקרים לחקור את הפרשיות הפליליות, חשפו ראיות נוספות ואת עצם ביצוע העבירות נשוא בקשות ההסגרה נגד בנק נוסף, TB. לכן, אין מדובר בשיהוי העולה כדי פגיעה בתקנת הציבור.

82. יודגש, כי נפסק לא אחת שגם במקרים בהם דובר על שיהוי שנמשך שנים רבות, לא נמנעה הכרזת המבוקש כבר הסגרה. קל וחומר לעניינינו, כאשר ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי, ומדובר בתקופה שאינה ממושכת מאוד באופן יחסי להליכי הסגרה (ר' תה"ג (י-ם) 14870-11-13 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אסתר ים** (9.5.15)).

83. בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיהוי בהגשת בקשת הסגרה, אין די בכך שהשיהוי שינה את מצבו של המבוקש לרעה, אלא **"שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותן נסיבות של שיהוי תעלה כדי היותה מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיהוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו של פלוני באותן נסיבות תהא שקולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל"** (ראו ע"פ 3439/04 **בזק (בוגזלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרה שלפנינו המשיבים לא הוכיחו כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

84. מובן, כי מוטב היה לו הרשויות בארה"ב היו פועלות בקצב מהיר יותר, ברם במסגרת הליך ההסגרה יש לבצע איזון בין האינטרסים השונים; ובמקרה דנן, השיהוי שנגרם אינו מתגבר על האינטרס לכך שהמשיבים יעמדו לדין בארה"ב נוכח חומרת העבירות, לכאורה, המיוחסת להם. בהצטרף לאלה קיים האינטרס הציבורי לפיו אין להשלים עם הפיכת מדינת ישראל למקלט לעבריינים. מכאן, שבענייננו לא נתקיימו נסיבות יוצאות דופן המטות את הכף לעבר אי הסגרה.
85. עוד יוער, כי לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ משיב 1 שהסגרת מרשו תוביל לתוצאה בלתי צודקת בעליל העולה בצורה משמעותית על עוגמת הנפש הרגילה הנגרמת למשפחת מבוקש בתיק הסגרה (נ/3) משום שהפסיקה מתארת פגיעה בתקנת הציבור בהסגרת המשיב כאשר מדובר בפגיעות דרקוניות יותר מהנטען במסמך זה.
86. בענייננו, המשיב לא הציג נתונים יוצאי דופן וכבדי משקל ביחס למצבו הנפשי של בנו של המשיב כתוצאה מהליך ההסגרה. ב"כ המשיב הציג מסמך לקוני (נ/3) ממנו עולה, כי בנו של המשיב יושפע ממצאות בה אביו לא נמצא לידו אם יוסגר בשל הקשר הקרוב אליו עקב הקשיים הנפשיים, הלימודיים והחברתיים שהוא סובל. מבלי להקל ראש בטענות אלה, אין שונה מצב בנו של משיב 1 ממצב כל ילד שאביו מוסגר, ובוודאי שאין מדובר בנסיבות יוצאות דופן. אשר על כן לא מצאתי לקבל טענה זו.
87. עוד יוער, כי לא מצאתי לקבל את בקשת משיב 1 למידע על מתקן כליאה בו ישהה המשיב בארה"ב על מנת שביהמ"ש ישתכנע, כי במקום בו יוחזק המשיב ישנם תנאי כליאה ראויים. חזקה כי ממשלת ארצות הברית מחזיקה מתקני כליאה ראויים ומכל מקום לא בשלה העת לקבל מידע זה, טרם שייגזר על המשיב לרצות עונש של מאסר.
88. ימים ספורים טרם הדיון הקבוע למתן ההחלטה, הודיע ביום 7.8.19 ב"כ משיב 1 לבית המשפט, כי ביום 2.8.19 אירעה תאונת דרכים בה היתה מעורבת אשת משיב 1 כאשר נסעה ברכבה בכביש 1 ביחד עם ילדיה. כתוצאה מכך אשת משיב 1 ושלושה מילדיו מאושפזים כעת בבית החולים "הדסה" עין כרם. כולם עברו ניתוחים קשים. אשת משיב 1 מורדמת ומונשמת וצפויה לאישפוז ממושך. נמסר, כי המפרקת שלה נשברה. בנו של משיב 1- יצחק שלגביו הוגש מסמך נ/3 במהלך הליך ההסגרה, צפוי אף הוא לאישפוז ממושך, מאחר שהגולגולת שלו רוסקה. ב"כ משיב 1 ציין, כי משיב 1 טען בין היתר לפגיעה בתקנת הציבור, לאור החשש להידרדרות קשה במצבו הנפשי של יצחק (בן 14 בלבד) אשר עובר לתאונה החל לפתח סימפטומים פסיכויטיים. עתה, לדבריו, טיעון זה נכון ביתר שאת לאור העובדה שיצחק מאושפז במצב קשה והיחידה שטיפלה בו בשעה שהמשיב עצור, קרי אימו, מאושפזת אף היא. על כן אין הדעת סובלת שבנסיבות אלה יוסגר משיב 1, אשר מטעמים הומניטריים מובהקים, חייב לדאוג למשפחתו.
89. בענייננו, מדובר במצב רפואי ראשוני ולא ברור, שכן הוגש מסמך רפואי אחד מיום 5.8.19. אכן נראה שבני משפחתו של משיב 1 סובלים ממצב רפואי קשה מאוד, ואני מאחלת להם החלמה מהירה ומלאה. אולם, משיב 1 הנמצא בין כותלי בית הסוהר ממילא אינו יכול לסייע לבני משפחתו באופן ממשי. מכאן, שגם אם ידחה הדיון עד לברור מצבם הרפואי לאשורו, לא יהיה בכך כדי להועיל לבני המשפחתו. יש לקוות שמצבם הרפואי של בני המשפחה ישתפר במהרה, אך ככל שלא יהיה שינוי משמעותי במצבם הרפואי, חזקה על העותר שישקול להשתמש בסמכותו להגיש בקשה לפי סעיף 20 לחוק ההסגרה, להארכת תקופת הכרזת המשיב כבר הסגרה, אך לא מצאתי שבשל מצב רפואי זה, יש לדחות את העתירה.

הפליליות הכפולה

90. דרישת "הפליליות הכפולה", אשר לפיה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה, מוסדרת בסעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע:

"2. (א) בחוק זה, עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), הוכרז אדם בר-הסגרה בשל עבירת הסגרה אחת לפחות, ניתן להסגירו גם בשל עבירה שאינה עבירת הסגרה".

91. דרישה זו מציבה תנאי להסגרת מבוקש מישראל למדינה המבקשת את הסגרתו, שהמעשה שבגיניו התבקשה ההסגרה, ייחשב עבירה פלילית הן במדינה המבקשת הסגרת המבוקש והן במדינה ממנה מתבקשת הסגרתו. דרישה זו מבטיחה כי מעשה ההסגרה לא יעמוד בסתירה לערכי היסוד ולתפיסת העולם של המדינה המסגירה בנוגע להליכים פליליים מחד, ומאידך היא מגינה על זכויות הפרט של המבוקש, שכן היא מבטיחה כי יינקטו כנגדו הליכים רק בשל מעשה שבתנאים מקבילים היה נענש עליו גם במדינה בה הוא שוהה. בנוסף, מבטיחה דרישת הפליליות הכפולה את שמירת ההדדיות ביחסי ההסגרה.

92. אשר לתוכנה המהותי של דרישת הפליליות הכפולה, הלכה היא, כי עקרון הפליליות הכפולה אינו דורש שהמעשה יהווה את אותה עבירה ממש בשתי המדינות, אלא **"מה שדרוש הוא, כי המעשה המיוחס למבוקש תהא עבירה לפי חוק המדינה המבקשת, ויהא יחד עם זה גם עבירה לפי חוקי ישראל, לאו דווקא אותה עבירה, אלא עבירה מן העבירות המפורשות בתוספת לחוק ההסגרה"** (ע"פ 205/73 רוס נ' מדינת ישראל (24.6.73), בפסקה 7).

93. כך למשל, בע"פ 6717/09 אברג'יל נ' היועמ"ש (6.12.10), עמד בית המשפט העליון על טיבה של דרישת הפליליות הכפולה, וקבע: **"גישתה העקבית של הפסיקה בנקודה זו היתה ועודנה כי הפליליות הכפולה במובנה המהותי אינה מותנית בטרמינולוגיה זהה של שם העבירה והגדרתה ואף לא בחפיפה של כל יסודות העבירה. כל שנדרש הוא כי היסודות המהותיים של הגדרת העבירה יופיעו הן בהגדרת העבירה במדינה המבקשת, הן בהגדרתה במדינה המתבקשת ... פליליות כפולה במובנה המהותי מתקיימת מקום שקיימת זהות מושגית בין העבירות. הדרישה היא לזהות המעשה ולא לזהות העבירה"** (שם, בסעיף 38).

94. פרשנות דווקנית של דרישת הפליליות הכפולה עשויה לסכל את האפשרות למצות את הדין עם עבריינים ששוהים במדינה אחרת, ולרוקן מתוכן, הלכה למעשה, את מוסד ההסגרה. לפיכך, יש ליישמו תוך שימת לב כי הוא נועד בעיקרו להבטיח כי לא יוסגר אדם למדינה אחרת בשל ביצוע מעשה שאינו נחשב עבירה פלילית בישראל, או מהווה עבירה פעוטה בלבד (ר' בע"פ מונדרוביץ פסקה 32 ובע"פ 10946/03 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2005) פסקה 6).

95. כאמור, טען ב"כ משיב 1, כי היסוד העובדתי בעבירות המיוחסות למשיב 1 אינו קיים בחוק העונשין הישראלי וזאת עקב היסוד העובדתי המיוחד (ביטוח הבנקים על ידי ה-FDIC) ולכן הפליליות הכפולה המתחייבת לפי אמנת ההסגרה אינה קיימת. ב"כ משיב 2 טען, כי לא התקיימו יסודות עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירת זיוף מסמך בנסיבות מחמירות בהתאם לחוק העונשין בישראל (לא נערך תכנון מוקדם ולא

הייתה מעורבות בתכנון מוקדם אלא רק פעולה טכנית של פניה לבנקים) כך שדרישת הפלילות הכפולה לא התקיימה.

96. ברם, עיון בסעיפים 415, 418, 420 ו-423 לחוק העונשין מוביל למסקנה, כי אין כל דופי בבחירתו של העותר בעבירות אלה, כעבירות מקבילות בדין הישראלי למעשים בגינם, בין היתר, מבוקשים המשיבים בארה"ב. כאשר המשיבים נתנו דוחות כוזבים לבנקים או נתנו הצהרה כוזבת ביחס למטרות ההלוואות בכדי לקבל אשראי או הלוואות חריגות מאת הבנק, הצהירו על ערך לא נכון של העסקאות, הצהירו על ערך המלאי גדול יותר מערכו האמיתי, והצהירו על חובות של לקוחות אשר הבנקים לקחו בחשבון במתן הלוואתם בדוחות כספיים, מולאו יסודות עבירות אלה. העדר יסוד בדין בישראל אשר לכך שהבנקים מבוטחים במסגרת ה-FDICאם לא, הוא לא רכיב מהותי העומד בלב מעשה המרמה. מכאן, אני סבורה שמתקיימת במקרה דנא זהות מושגית בין העבירות המיוחסות למשיבים בדין הישראלי, לבין העבירות בהן מואשמים המשיבים בארה"ב. מדובר בזהות המעשה, אף אם אין מדובר בחפיפה של כל יסודות העבירה. כך ששוכנעתי שהמעשים המיוחסים למשיבים, מרכיבים את יסודות העבירות בדין הישראלי.

התיישנות

97. סעיף 2ב(6) לחוק ההסגרה קובע, כי אין להסגיר אדם כאשר **"בקשת ההסגרה הוגשה בשל עבירה שנתיישנה או עונש שנתיישן לפי דיניה של מדינת ישראל"**. בדין הפלילי הישראלי, מעוגן נושא התיישנות של עבירות בסעיף 9(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - ה"ח"סד"פ). לפיו, נקבעת תקופת התיישנות בהתאם לחומרתה של העבירה: בפשע שדינו מיתה או מאסר עולם - עשרים שנים; בפשע אחר - עשר שנים; בעוון - חמש שנים; ובחטא - שנה אחת. לענייננו, המקבילה הישראלית של העבירה האמריקאית הונאת בנק וסיוע וגרימת ביצוע וכן עבירת מתן הצהרה כוזבת למוסד פיננסי המבוטח ע"י ממשלת ארה"ב וסיוע וגרימת ביצוע, הן העבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וזיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, שהעונש בגין עומד על חמש שנות מאסר. מכאן, שעסקין בעבירה מסוג פשע, אשר תקופת התיישנות שלה עומדת על עשר שנים.

98. כידוע, מועד ביצוע העבירה הוא המועד בו מתחיל מרוץ התיישנות (בסעיף 9(א) ל"ח"סד"פ). בה בעת נקבע בסעיף 9(ג) ל"ח"סד"פ, כי כאשר עסקין בעבירה מסוג פשע או עוון, עשויות שלוש פעולות לקטוע את תקופת התיישנות ולהתחיל את מניינה מחדש, לפי המאוחרת מבניהן: יום ההליך האחרון בחקירה, או יום הגשת כתב האישום, או יום ההליך האחרון מטעם בית המשפט.

99. ב"כ משיב 1 טען שהאחריות המיוחסת למשיב 1 בארה"ב היא כגורם בזדון לאחר לבצע מעשה עבירה, ולא אחריות כמבצע בצוותא. לשיטתו, על פי הדין בישראל מדובר ב"מסייע", כאשר העונש הקבוע לעבירת סיוע זו בדין הישראלי הוא מחצית מהעונש הקבוע לצד העבירה ובמקרה זה עומד על 2.5 שנות מאסר. מכאן, שמדובר בעבירה מסוג עוון, ועל כן תקופת התיישנות היא 5 שנות מאסר. לפיכך, כל עבירה המיוחסת למשיב שבוצעה לפי החשד קודם לתאריך 15.5.07 (כתב האישום הוגש ביום 15.5.12) התיישנה לפי החוק הישראלי.

100. גם ב"כ משיב 2 טען להתיישנות בהגשת כתב האישום משום שלטענתו אין לקבל את טענת ב"כ העותר לפיה המקבילה של העבירות המיוחסות למשיב בישראל הן עבירות שהיסוד העובדתי חל בנסיבות מחמירות. המקבילה הנכונה, לדידו, הן עבירות ללא נסיבות מחמירות. לשיטתו הסיבה לכך שהעותר בחר לייחס למשיב

את העבירות הישראליות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירת זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות הייתה להתגבר על ההתיישנות, שכן עבירות אלה הינן עבירות מסוג פשע שתקופת ההתיישנות עליהן היא 10 שנים, ואילו עבירת קבלת דבר במרמה ועבירת זיוף ושימוש במסמך מזויף הן עבירות מסוג עוון שתקופת ההתיישנות עליהן היא חמש שנים.

101. אשר למשיב 1, אדון בשאלה האם משיב 1 נחשב שותף לביצוע העבירות או מסייע.

102. סעיף 29(ב) לחוק העונשין קובע, כי:

"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

103. על פי הפסיקה, רואים במבצעים בצוותא גוף אחד הפועל לשם ביצועה של תוכנית עבריינית משותפת (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)), ואילו ביצוע העבירה מתפרש באופן רחב ותכליתי, כך שיכול שעבריינים הפועלים יחדיו יחלקו ביניהם את הפעילות, כאשר כל אחד מהם יבצע חלק שונה של העבירה - ואין חובה שכל אחד מהם יבצע את כל יסודותיה העובדתיים - ובלבד שחלקו של כל אחד יהא מהותי להגשמת התוכנית המשותפת ויימצא "במעגל הפנימי" של העבירה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 250; דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1, 30 (1998)). המעגל הפנימי של העבירה, נבחן באמצעות קרבתו של העושה והמעשה אל המשימה המשותפת של המבצעים בצוותא, ועל פי מידת שליטתו של כל אחד מהמבצעים על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 251). בנוסף לכך, דרוש כי אצל כל אחד מהמבצעים בצוותא יתקיים גם היסוד הנפשי הנדרש לצורך השלמתה של העבירה, לרבות כוונה מיוחדת, ככל שזו נדרשת, כן נדרש כי הם יהיו מודעים לכך שהם פועלים בצוותא (ע"פ 2814/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 402 (1997)).

104. יצוין גם, כי אין הכרח שהתכנון יכלול את כל פרטי הביצוע:

"לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים. "אכן, הבוחר להשתתף כמבצע בצוותא בביצוע של עבירה מקורית... חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת... שאינה בשליטתו" (ע"פ 4424/98 סילגדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 529, 542 (2002)).

105. המסייע, בדומה למשדל, הוא שותף עקיף ומשני. הוא מסייע ביצירת תנאים לביצוע העבירה על ידי העברייני העיקרי. הוא אינו היוזם, אינו המחליט על ביצוע העבירה ולא שולט על ביצועה, אלא הוא מבצע מעשי עזר הנפרדים מביצוע העבירה על ידי העברייני העיקרי ושיש בהם כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו (ר' י. קדמי **"על הדין בפלילים"**, מהדורה חדשה, תשע"ב-2012, חלק ראשון, עמ' 469).

106. אמנם מחומר הראיות לא ניתן ללמוד שמשיב 1 הוא מי שביצע את עבירות ההונאה באופן ישיר וכן אנו לא נדרשים לכך בשלב הזה של ההליך. עם זאת בהתאם לראיות שהוצגו ניתן לראות כי משיב 1 היה דומיננטי במהלך האירוע ונראה כי הוא עמד בראש, וגם אם לא העביר את המסמכים המזויפים לבנקים, הרי שלכל

הפחות הוא תרם למעשה, ולו על ידי "חיזוק ידיו" של המבצע העיקרי. מכאן, שיש לראות בו כמבצע בצוותא ולא מסייע. נאשם 1 יזם את המעשים, שלט על ביצוע העבירה, ולא ביצע מעשי עזר הנפרדים מביצוע העבירה על ידי העבריין העיקרי שיש בהם כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, גם אם הוא לא ביצע בעצמו את כל היסודות העובדתיים של העבירה. משכך, משיב 1 הוא בבחינת "מבצע בצוותא" ולא "מסייע". פועל יוצא מכך הוא שיש לייחס לו ביצוע עבירות מסוג פשע ודין ההתיישנות בעבירה מסוג זה הוא 10 שנים, על כן העבירות לא התיישנו על פי דיני מדינת ישראל.

107. אשר למשיב 2, עבירת המרמה מוגדרת בסעיף 415 לחוק העונשין, כלהלן: **"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"**. אשר ליסודותיה של העבירה, אלה הם שניים במספר: האחד, הצגת טענה כוזבת; והשני, קבלת דבר מכוח אותה טענה. לאלה עשוי להצטרף יסוד שלישי, והוא הנסיבות המחמירות (ר' י. קדמי "על הדין בפלילים", מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005, חלק שני, עמ' 835).

108. **"הנסיבות המחמירות יכול שתהיינה נעוצות: בתיחכומה של המרמה, או בהיקפיה וממדיה, או בהיותה פרי מאמץ מתוכנן, שיטתי ומומשך...וכיוצ"ב נסיבות הקשורות באופייה של ה"מרמה" להבדיל מנסיבות הקשורות ב"אישיותו" של העבריין** (ר' שם, עמ' 861).

109. אני סבורה, כי ניתן לראות במעשיו של משיב 2 מעשי מרמה שבוצעו בנסיבות מחמירות. משיב 2 הצליח לקבל סכומי כסף במרמה בהיקף גדול תוך שימוש במסמכים מזויפים ומצגי שווא. לנוכח תחכומה של המרמה הנטענת, היקפיה וממדיה, היותה פרי מאמץ מתוכנן שיטתי ומומשך בסכומים נכבדים כלפי מספר קורבנות. בנוסף נקבע לא אחת, כי הנסיבות המחמירות יכולות לקום נוכח קבלת דבר במרמה באמצעות זיוף ושימוש במסמך (ר' שם עמ' 861), כל אלה מתקיימים לכאורה במעשים המיוחסים למשיב 2. כמו כן ניתן להקיש מעבירה זו לעבירה השנייה המיוחסת לו בישראל - זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות משום שמשמעות המושג "נסיבות מחמירות" זהה עקרונית למשמעותו בהקשר לעבירה של קבלת דבר במרמה, וניתן על כן לפנות בעניין זה לפסיקה הנוגעת לאותה עבירה (ר' שם, עמ' 912). על כן אני סבורה שניתן לראות במעשיו של משיב 2 זיוף ושימוש במסמך המבסס קיומן של נסיבות מחמירות.

110. פועל יוצא של מסקנתי זו, הוא שלא חלה התיישנות על פי דיני מדינת ישראל על העבירות המיוחסות למשיב 2, שכן מדובר בעבירות מסוג פשע.

צו מעצר

111. ביום 23.6.19 הגישה ב"כ העותר מכתב הסבר מהמחלקה לעניינים בינ"ל של משרד המשפטים האמריקני ביחס לסוגיה זו, ופורטו בו הטענות הבאות:

ראשית נטען במכתב זה, כי ההעתקים של צווי המעצר מספיקים כדי ללמד שצווי המעצר הוצאו, אף אם צווי המעצר המקורים אינם זמינים. למעשה, טענה זו מעוגנת בכללי הראיות האמריקאיים (תקנה 1004) לפיה ניתן להסתפק בראיות משניות להוכיח כי הצו המקורי היה קיים.

שנית, קיימות ראיות המחזקות את הוודאות שצווי המעצר אכן הונפקו ושהעתקים שלהם מבטאים תוכן הצווים המקוריים: כניסה לגופי מידע כמו בית המשפט המחוזי, וכן כל מיני גופי איכפה אשר יש להם העתקים של הצווים.

שלישית, העתקים של צווי המעצר יחד עם התצהירים בשבועה תואמים את דרישות סדר הדין הפלילי בחוק הפדרלי, ומשום כך הם תקפים כצווי המעצר עצמם. החוק קובע שצו המעצר צריך לכלול את שם הנאשם, לתאר את העבירות בהם הוא מואשם, שיהיה אזכור לכך שהוא מצווה על הנאשם להגיע לבית משפט הקרוב כתגובה להאשמות, ושיהיה חתום על ידי פקיד, וכך נעשה במקרה דנן.

רביעית, טענת המשיבים בדבר הצורך של בית משפט לצרף חתימה בולטת על גבי הצו על מנת שיהיה תקף אינה נכונה. בנוסף, נוהג הוא שמשמשים בחותמות של המשרד על מסמכים ממשלתיים, ודי בחתימה זו. בדומה לכך, כאשר מוגש פסק דין, די בחותמות המצויות בידי הפקידים, ואין צורך דווקא בחותמת של בית משפט. מאחר שבמקרה בו עסקינן יש חותמות של השופט ופקיד נוסף, אזי הצווים אמורים להיות בתוקף. אין דרישה לכך שבית המשפט יוסיף חותמת בולטת משלו או שיחתום ביד, גם חתימות אחרות, כביכול פחות מחמירות נותנות תוקף לצווים. לבסוף ניתן להכריע, כי העתקים של צווי המעצר הם תקפים וניתן להשתמש בהם משום שמדובר בעותקים נאמנים למקור, ואלה קבילים, אלא אם יש חשש אמיתי לגבי אותנטיות הצו או שקיימות נסיבות כלשהן בהן לא יהיה נכון והוגן לקבל את צו המעצר הנאמן למקור במקום צו המעצר המקורי. מכל מקום, בית המשפט בישראל אינו הפורום המתאים לדון בסוגית צווי המעצר לפי הדין האמריקאי על אחת כמה וכמה כשמדובר בסוגיה פרוצדוראלית.

112. בתגובה למכתב ההסבר מטעם המחלקה לעניינים בין לאומיים של משרד המשפטים האמריקני מיום 12.6.19, הגיש ב"כ משיב 2 את חוות דעתו של עו"ד ג'ן הנדזליק, מומחה לדין הפלילי האמריקני בנוגע לסוגיית צווי המעצר האמריקניים נגד המשיבים. ראשית נטען, כי המכתב לא סיפק מידע חדש ושב על הטענות, המידע והוויכוחים שנעשו בדיונים הקודמים. שנית נטען, כי המכתב חוזר על ההצהרות הסופיות של התובע הפדרלי של לוס אנג'לס ואחרים, כי צו המעצר תקף באופן חד משמעי וללא בסיס הולם. שלישית, משיב 2 לא חלק על כך שהעותקים הפיזיים של צו המעצר לא נדרשים. אלא, המחלוקת היא על כך שהעותקים שצורפו לעתירה, הם לא ההעותקים כדין של צו המעצר, שכן הם אינם נחשבים כנאמנים למקור, ולכן הם אינם קבילים בבית משפט. רביעית, המכתב חוזר על טיעונים קודמים לפיהם העתק של צו המעצר נמצא במשרדי המרשל, כאשר התצהיר שצורף לבקשת ההסגרה וממנו נלקח ציטוט של גורם משטרי שאמר שצו המעצר הגיע מהמרשל הוא מעוות. בנוסף נטען, שהמסמך אינו תקף ולא עומד בסטנדרט ראיות קביל, ולא הוצא על ידי פקיד שיפוטי פדרלי, וכמו כן לא אושר על ידי בית משפט פדרלי כמסמך נאמן למקור. חמישית נטען, כי צו המעצר עבור משיב 2 מעולם לא הפך חלק מהרשומה הרשמית של בית המשפט. הממשל גם לא הצליח להסביר האם הצו המקורי אבד. כך שהשאלה היא האם צו המעצר אבד או שלא הוצא מלכתחילה, שכן אין כל זכר במערכת הפדרלית האלקטרונית לצו מעצר שהוצא כנגד מי מהמשיבים. שישית נטען, כי צו המעצר הוא לא העתק או שכפול של צו המעצר המקורי. צו המעצר מעולם לא נכנס והפך להיות חלק מהרשומות הרשמיות של בית המשפט ולא היו לו העתקים או העתקים של ממש. אין עדות רשמית לצו או לכל העתק שלו. שביעית, המכתב נכשל בהוכחת תוקפו של צו המעצר כעותק נאמן למקור של הצו כביכול. מדובר במכתב המבוסס על שמועות, ואין אפשרות לבדוק את הדברים שכן מסד הנתונים האלקטרוניים אינו זמין למשיבים ולציבור. שמינית, המכתב מתבסס על עדות שמועה שיש עוד העתקים של צווי מעצר במסמכים ממשלתיים ובפועל לא הוצגו העתקים מקוריים של FBI ולא הוצג תצהיר המעיד על כך שנמצאים העתקים מקוריים של צווי מעצר ולכן מסמכים אלו חסרי ערך.

113. ביום 10.7.19 הגיב ב"כ משיב 1 להודעת העותר ונסמך על חוות דעתו של עו"ד אריק בוקטמן בדבר הדין החל בארצות הברית. בתגובתו ציין, שאין מחלוקת על כך, כי לצורך הליך ההסגרה צו המעצר המקורי שהוצא נגד משיב 1 בארה"ב אינו קיים. בנוסף, אין מחלוקת שצילום "צו המעצר" המופיע בחומר שצורף לעתירה הוא

העתק של העתק, על כן משהצהיר ה-U.S Marshal, בחותמתו, כי העתק צו המעצר שנמצא בתיקי ה-U.S Attorney "נאמן למקור", הוא הצהיר הצהרת שווא, שכן הוא מעולם לא ראה את המקור. למען הסר ספק, משיב 1 אינו מוכן לאשר, כי העתק "צו המעצר" שצורף לעתירה משקף את תוכן המקור ואין באפשרותן של המדינה או של הרשויות האמריקאיות להוכיח אחרת. באין צו מעצר מקורי לצרכי השוואה שתוכנו מוכחש, אין סמכות חוקית לאכוף את מסירתו של משיב 1 לארה"ב. המדובר בפגם חמור בהליך שיש בו כדי לחסום את הליך ההסגרה. לדבריו, השאלה העיקרית היא שאלה של פרשנות המילה "העתק" כפי שהיא מופיעה בסעיף 10(a)(3) לאמנת ההסגרה בין ישראל לארה"ב (לאחר תיקון סעיף 6 לפרוטוקול). אין מדובר בשאלה של פרשנות הדין האמריקאי אלא פרשנות האמנה על ידי בית משפט ישראלי, וזאת לאור כללי פרשנות ישראלים החלים על פי הדין בישראל. ב"כ משיב 1 טען, כי העתק צו המעצר שצורף לעתירה אינו עונה על דרישת אמנת ההסגרה בין ישראל לארה"ב. הוא הפנה להוראות החוק הישראלי המסדירות את קבילות המסמכים המוגשים לבית המשפט כאשר המקור "בוער" וטען, כי התנאים המופיעים בהוראות החוק הישראלי אינם מתקיימים בענייננו. נציגת המדינה כלל לא דאגה שהרשויות האמריקאיות, שעמן היא בקשר, ידאגו להמציא תיעוד בדבר הפעולות שננקטו להבטיח את נאמנות העתק צו המעצר למקור שאבד. לא זו אף זו, העובדה שחומר ההסגרה המצורף לעתירה נתמך בתצהיר ואושר בחותמת הרשמית של ארה"ב אינה מוסיפה דבר, שכן נאמנות ה"העתק" למקור לא אושרה לפני גורם רשמי. הנייר המכונה "העתק של צו המעצר" אינו יותר ממסמך שלגביו אין כל אפשרות לומר בוודאות שהוא אכן העתק של צו המעצר המקורי נגד משיב 1. עוד נטען, כי צו המעצר אינו בגדר העתק גם על פי הדין בארצות הברית.

בנוסף טען, שגם אם נצא מנקודת הנחה שניתן להתגבר על העובדה שאין בידי הרשויות "העתק" נאמן למקור של צו המעצר, ואין אפשרות להצהיר שהמסמך שבידיהן זהה למקור, מטעה התובע האמריקאי את בית המשפט הישראלי מקום שהוא מתעלם לחלוטין מתקנה (3)1101 d) לכללי הראיות הפדראליים, הקובעת מפורשות, כי התקנות הפדרליות בעניין ראיות (ובהן תקנה 1004 עליה מסתמך התובע האמריקני) אינן חלות בהליכי הסגרה ואינן חלות במקרים של הוצאת צווי מעצר.

עוד נטען, כי צו המעצר אינו בר ביצוע בארה"ב משום שעל פי תקנה 9 לתקנות הפדרליות בעניין סדר הדין הפלילי המפנה לתקנה 4 לצורך דרכי הביצוע של צו המעצר, אשר קובעת שצו המעצר יהיה בר ביצוע רק אם יוצג לרשויות ארה"ב צו המעצר המקורי או duplicate (העתק נאמן למקור שלו). בענייננו, לא הוצג לרשויות ארה"ב צו המעצר המקורי, צו המעצר שצורף אינו duplicate אלא העתק (copy) של מסמך שאינו קיים ועל כן הוא אינו ניתן לביצוע. עוד נטען בהקשר זה, כי אין כל וודאות לגבי מתקן המעצר בו יוחזק המשיב 1 אם יוסגר והרי כליאתו של המשיב במתקן מעצר שאינו עומד בתנאים הנקבעים בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996 תפגע בתקנת הציבור בישראל.

114. במסגרת הדיון שלפניי, ב"כ העותר טענה, כי לאחר הסגרת המשיבים ניתן יהיה לממש את צווי המעצר בהתאם לדין הפנימי האמריקאי למרות שצו המעצר המקורי אבד, וכל זאת בהתאם לכלל 1004 לכללי הראיות הפדראליים, משום שהעתקי הצווים עומדים בדרישות הדין הפנימי האמריקאי. היא הפנתה לפס"ד אמריקאי לפיו נקבע, כי אפילו צילום של צילום של מסמך עומד בדרישת הראיות במשפט האמריקאי הפנימי, כאשר הצילום הראשון של מסמך אבד, וניתן ללמוד מכך קל וחומר לעניינינו (ע/1). בנוסף, הוסבר על ידי משרד המשפטים האמריקאי שאף אם לא ניתן להסתמך על כלל 1004 לכללי הראיות הפדראליים האמריקאים, ניתן להסתמך על כלל 1003 אשר קובע, כי צילום מסמך הוא קביל, אלא אם יש שאלה אמיתית ביחס לאמינות

מקור המסמך, אשר בנסיבות העניין הגשת הצילום של המסמך לא תהיה הוגנת.

עוד הוסיפה, כי קיימים חמישה מקורות שונים המלמדים על כך שהוצאו נגד המשיבים צווי מעצר: העתקי הצווים נמצאו במשרד התובע; משרד חוקרי ה-FBI; משרד חוקרי ה-FDA; תרשומת במאגר המידע האלקטרוני בבית המשפט המחוזי; תרשומת במשרד המרשל.

עוד נטען, כי בהליך ההסגרה כללי הראיות גמישים יותר. לתמיכה בטענותיה הפנתה לפסיקת בית המשפט בארצות הברית ממנה עולה, כי הטבע המיוחד והמדובר של הליכי ההסגרה מוביל לסטנדרט קל יותר ביחס לקבילות הראיה, ובמקרה כזה ניתן גם להתבסס על עדות שמיעה(ע/2). עוד הפנתה לסעיף 10 בתת סעיף 3(א) לפרוטוקול האמנה המתקן בין ארה"ב לישראל לפיו בקשת ההסגרה יכולה להיתמך גם בהעתק של צו מעצר. בעקבות התיקון נמחקה מהפרוטוקול הדרישה באמנה המקורית, לפיה המדינה המבקשת הסגרה תתמוך בקשתה בצו המעצר המקורי או העתק מאושר של הצו המקורי, והיום הדרישה היא רק להעתק "רגיל" לצו המקורי. בנוסף, תת סעיף 1 (ב) לסעיף 10 לפרוטוקול המתקן קובע, כי בקשת ההסגרה צריכה להיות מאומתת בחותם הרשמי של משרד החוץ או בדרך אחרת מקובלת. בענייננו, הבקשה אכן מאומתת על ידי שר החוץ האמריקאי במשרד המשפטים האמריקאי ועל ידי משרד החוץ האמריקאי והיא נשלחה על ידי משרד המשפטים האמריקאי לשגרירות ארה"ב בישראל באישור משרד השגרירות האמריקאית בארץ. נוסף לכך, תת סעיף (2) לסעיף 10 לפרוטוקול המתקן את האמנה קובע במפורש שמסמכים יהיו קבילים כראיה בהליכי הסגרה, גם אם נחשבים לעדות שמיעה או לא היו עומדים בכללי הראיות החלים במשפט. כן נטען, כי לפי כללי 1003-1004 לכללי הראיות הפדראליים האמריקאים, אימות צילום הצו שהיה במשרד המרשל הפך להיות המקור.

115. בעת הדיון, ב"כ משיב 1 שב על טענותיו בכתב והוסיף, שאין ספק כי אמנת ההסגרה בין ישראל לארה"ב מחייבת הגשת העתק צו המעצר, אולם השאלה הנשאלת היא האם מדובר בהעתק של צו מעצר שהוא נאמן למקור. כיצד מגדירים את המושג "מקור" במסגרת אמנת ההסגרה בהתאם לכללי הפרשנות הישראלים. כל ההקלות בדיני הראיות אליהן הפנתה ב"כ העותר מטרות להקל על הגשת מסמכים קיימים, ולא על מנת להקל על הגשת מסמכים שאינם קיימים, ובענייננו אין מחלוקת כי צו המעצר המקורי אינו קיים. לסיום מסר שכאשר המרשל חתם על המסמך ומסר שמדובר בהעתק נאמן למקור, הוא הצהיר הצהרת שווא, משום שהעותר והרשויות בארה"ב מעולם לא ראו את צו המעצר. מכאן שאין מי שיכול לומר שההעתק שנמצא לפני בית המשפט הוא העתק צו המעצר שהוצא נגד משיב 1.

116. ב"כ העותר השיבה, כי כלל 1001 המחריג את כללי הראיות מדבר על הליך הסגרה או על הליך הוצאת צו מעצר, ובענייננו אין מדובר בהליך הוצאת צו מעצר, אלא בהליך מימוש הצו שהוצא בעבר והיה לו מקור.

117. בעקבות הדיון, השלים ב"כ משיב 2 את טענותיו בכתב ביום 22.7.19 בנוגע לצווי המעצר האמריקנים ברקע מכתב ההסבר מטעם המחלקה לעניינים בינ"ל של משרד המשפטים האמריקני מיום 12.6.19. הוא הדגיש, כי חוות הדעת של עו"ד ג'ון הנדזליק מתייחסת למכתב ההסבר האמריקני ולטיעונים שעלו בדיון ההסגרה בנוגע לסוגיית צווי המעצר האמריקנים נגד המשיבים. פסקאות C, E ו-F מתייחסות לשאלה האם בכלל ניתן לכנות את צו המעצר הלכאורי שצורף לבקשת ההסגרה "נאמן למקור" או "העתק" וכן לשאלה אם צו המעצר אבד או הוצא מלכתחילה, שכן אין כל זכר במערכת הפדרלית האלקטרונית לצו מעצר שהוצא כנגד מי מהמשיבים. בנוסף, פסקה F לחוות הדעת מתייחסת לשאלת תחולת תקנות 1003 ו-1004 לתקנות הפדרליות בעניין ראיות. בנוסף, פסקאות D, G ו-H לחוות הדעת מתייחסות לטענת ב"כ העותר בדבר מקורות לכאוריים נוספים

שבהם נמצאו עותקים או רישומים המעידים, כי הוצא צו מעצר נגד המשיבים. זאת ועוד, תקנה 1101(3)(d) לתקנות הפדרליות בעניין ראיות אוסרת במפורש על שימוש בתקנות אלו (1003 ו-1004) בהליכי הסגרה כאשר ב"כ העותר הודתה שהמרשל האמריקני עשה שימוש בתקנות 1103 ו-1004 לתקנות הפדרליות בעניין ראיות לצורך הגשת בקשת הסגרה. כלומר, בניגוד לדבריה של ב"כ העותר, הדין האמריקאי הפנימי לא הפך את המסמך שעליו חתום המרשל האמריקני למקור, ואף לא לנחזה לו. על כן בקשת ההסגרה נולדה בחטא בשעה שלא צורף לה עותק של צו המעצר המקורי ואין ספק כי המסמך הנחזה להיות צו מעצר לא עונה על דרישת סעיף 10(3)(א) לאמנת ההסגרה בין ישראל לארה"ב, גם לאחר התיקון לסעיף 6 לפרוטוקול האמנה. לפיכך, לא קיימת סמכות חוקית המצדיקה את הסגרתו של משיב 2 לארה"ב.

118. ב"כ משיב 1, עו"ד נחמה ציבין הגישה ביום 23.7.19 תגובת משיב 1 לטענות העותר בדיון מיום 16.7.19 שם היא שבה על הטענות שהועלו כבר במסגרת הדיון בכתב ובע"פ, כי מסקנות העותר, כפי שהובאה לפני בית המשפט, אינן נכונות והוראתן עלולה להביא להחלטה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין האמריקאי. נטען, כי אין שום עדות או ראיה לתוכן הצו המקורי, אין אמינות למסמך שלא קיים, בנדון צו המעצר המקורי. כך שהכוונה מאחורי הסעיף בפרוטוקול המתקן את האמנה ומאפשר הגשת צילום, באה לפטור את המדינה הזרה משליחת מקור אשר בד"כ יש ממנו אחד, אולם היא לא באה לאפשר למדינה זרה להציג צילום שאינו נאמן למקור.

119. ביום 24.7.19, לאחר המועד שנקבע להגשת התגובה, ב"כ משיב 2 הגיש חוות דעת נוספת מטעם עו"ד ג'ון הנדזליק, מומחה לדין הפלילי האמריקני, המתייחסת לטענות ב"כ העותר שהועלו בדיון מיום 16.7.19 וביקש לראות בחוות דעת זו כתוספת להשלמת טיעון שהוגשה ביום 22.7.19. מחוות הדעת עולה, כי הממשלה לא הצליחה לייצר עותק או לשכפל צו מעצר ומעולם לא הוגש צו ברשומות הרישמיות של בית המשפט. מסמך הצו הוא העתק של מסמך שנמצא במשרדי המרשל, ולא משקף או מאשר את הדרישה לצו מקורי. הצו לא נושא חתימה של שופט, של פקיד בית המשפט או של הקצין המנפיק ולא נושא חותמת רשמית של בית המשפט. אין כל ראיה שמצביעה על כך שהצו הוגש אי פעם ברשומות הרשמיות של בית המשפט המחוזי. נטען, כי לפי הכללים הפדרליים, רק צו חתום על ידי שופט או שצו נאמן למקור הוא צו תקף. צו המעצר מעולם לא הוגש לבית המשפט ומעולם לא היה חלק מהרישומים הרשמיים של בית המשפט. עוד נטען בחוות הדעת, כי הממשלה מבקשת להוכיח את קיום הצו באמצעות הצהרות אנונימיות שהן בגדר עדות שמיעה במקום באמצעות ראיות מהימנות. ככלל, עדות חייבת להתבסס על ידע אישי של העדים לפי הכללים הפדרליים. המכתב מבוסס על עדות שמיעה והחריגים המסורתיים לכלל נגד עדות שמועה לא חלים במקרה זה. אי אפשר להשתמש במידע הנמצא ברשומות מחשב, כאשר אין הצהרות בית המשפט עליהן. אי אפשר לסמוך על מידע מהרשומות בלי שיש ידיעה בדבר זהות המצהיר, מה מקור המידע, ומה אמינותן של ההצהרות. בנוסף, התובע נכשל במאמציו להשיג את הראיה הטובה ביותר. לסיכום, הממשלה נכשלה בהצגת צו מעצר מקורי או העתק נאמן למקור שלו והסתמכה על צו מעצר שלא אושר המתבסס על הצהרות בית משפט שנטענו לכאורה על ידי אנשים אנונימיים. על פי חוות דעתו, בימ"ש בארה"ב היה מסרב לקבל עדות כזו במיוחד כאשר עדויות השמיעה שהוצגו בקשר לראיות נוגעות בנקודה מהותית. בית המשפט היה רואה באמירות כאלה כלא אמינות ולא הראיות הטובות ביותר לעניינים אותם ביקש להוכיח. לשיטתו, כתוצאה מכך ארצות הברית לא הצליחה לעמוד בנטל הראייתי שמוטל עליה לצורך הסגרת המשיבים. מכל הסיבות, כאמור, לו דעתו היתה נשמעת, אין להכניס את הראיות המבוססות על עדויות שמיעה שנמצאו במכתב, לראיות שיש לשקול אותן על ידי בית המשפט ועל כן לדעתו יש לדחות את העתירה.

120. השאלה הנדרשת להכרעה היא, האם מסמכי העתקי צווי המעצר שהוצאו נגד המשיבים הם העתקים "נאמנים למקור" ומשקפים את התוכן המקורי של צווי המעצר המקוריים, כך שהם מספיקים כדי להעיד שצווי המעצר הוצאו וקיימת סמכות חוקית לאכוף הסגרתם של המשיבים לארה"ב אף אם צווי המעצר המקוריים אינם זמינים.

121. תת סעיף 3 לסעיף 6 לפרוטוקול בין ממשלת מדינת ישראל לבין ממשלת ארצות הברית המתקן את אמנת ההסגרה שנחתמה בווישינגטון הבירה ב-10 בדצמבר 1962 קובע כדלקמן:

"בקשה להסגרה של אדם המבוקש לצורך העמדה לדין תיתמך גם ע"י: עותק של הצו או פקודת מעצר, שהוציאו שופט או רשות מוסמכת אחרת."

מכאן עולה, כי בקשת ההסגרה יכולה להיתמך בעותק של צו המעצר המקורי ולא בצו המעצר המקורי עצמו.

122. ראשית, תקנה 1101 (d) לכללי הראיות הפדראליים של ארה"ב קובעת את החריגים לעניין תחולת כללי ראיות, במקרים של הסגרה ובמקרים של הוצאת צווי מעצר. כך שבענייננו, אין כללי הראיות חלים במקרה בו בקשת ההסגרה נתמכה בצו מעצר שאינו העתק נאמן למקור.

123. כמו כן תקנה 1004 לכללי הראיות הפדראליים של ארה"ב קובעת, כי אין חובה לדרוש מסמך מקורי של ראיות (צו מעצר מקורי) ואף מסמכי העתק של צו המעצר מספיקים כדי להעיד שצווי המעצר הוצאו, אם צווי המעצר הפיזיים אינם זמינים. תקנה זו קובעת תנאים לכך שהעתק של מסמכים יתקבלו כראיה: צילום של מסמך יתקבל אם המסמך המקורי הושמד, אולם לא הושמד בחוסר תום לב, אין הליך משפטי שבאמצעותו אפשר להשיג מסמך מקור, מושא המסמך לא הביא את המסמך בעצמו. מכאן עולה, כי העתקי הצווים עומדים בדרישת הדין הפנימי האמריקאי לפי כלל זה.

124. תקנה 1003 לכללי הראיות הפדראליים של ארה"ב קובעת, כי ניתן להגיש מסמך מעותק אלא אם יש בעיה אמיתית ומהותית במסמך המקורי או שנמצא דבר לא הוגן בהגשת צילום מסמך המקור. בענייננו, אין מדובר בצו חסר ערך לחלוטין, הוא נחזה להיות תקין ואינו מגלה על פניו בעיה אמיתית או מהותית. על כן, לכאורה, מדובר בצו תקין ולכן העתק צו המעצר הוגש כראוי.

125. תת סעיף 2 לסעיף 10 לפרוטוקול בין מדינת ישראל לבין ארצות הברית המתקן את אמנת ההסגרה שנחתמה בווישינגטון הבירה ב-10 בדצמבר 1962 קובע, כי מסמכים, הצהרות, או סוגים אחרים של מידע, כאמור, יהיו קבילים כראיה בהליכי הסגרה גם אם היו נחשבים לעדות שמיעה או לא היו עומדים בכללי הראיות החלים במשפט. מכאן נראה, כי גם לפי האמנה יש גמישות בכללי הראיות בהליך ההסגרה.

126. עוד יוער, כי בהתאם לפסיקה בארצות הברית אליה הפנתה ב"כ העותר, כללי הראיות בהליך ההסגרה גמישים יותר והראיות יכולות להתבסס על עדויות שמיעה (ע/2). ב"כ העותר הפנתה לפסק דין הקובע, כי אפילו "צילום של צילום מסמך" עומד בדרישת הראיות במשפט האמריקאי, הפנימי, כאשר הצילום הראשון של מסמך אבד, קל וחומר כאשר אין את מסמך המקור (ע/1).

127. טענה דומה לטענת המשיבים, כי לא ניתן להסתמך על צו המעצר כראיה קבילה בהליך זה, כיוון שאין מדובר בהעתק "נאמן למקור" של צו המעצר המקורי, נדונה במסגרת ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11) ונדחתה, ויפים לענייננו הדברים שנאמרו שם:

"לכן נראה כי ככל שעל בית המשפט לבחון את שאלת קבילות הראיות במסגרת הדין בעתירה לקבלת בקשת ההסגרה (ראו: ע"פ 740/09 שובייב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 14.4.2010, בפסקה 5), לא ניתן לקיים בחינה דווקנית ויש להתחשב בכך שלמדינות אחרות יש דרכים שונות לגביית ראיות אשר לא בהכרח תואמות במאת האחוזים את דיני הראיות הישראלים. זאת כמובן נכון במקרים בהם הראיות מגלות יסוד להעמדה לדין. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.5.2009; בפסקאות 24-27 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה) בעניין הצורך בהגמשת כללי הראיות בהליך הסגרה:

"הגמשה זו היא חיונית לצורך הגשמת האפקטיביות בהליכי ההסגרה, שכן סדרי הדין והראיות הנוהגים בפלילים משתנים ממדינה למדינה, וטיבו הראייתי של חומר חקירה במדינה אחת עשוי להיות שונה מזה המיוחס לו במדינה אחרת. הוראות ההגמשה האמורות נועדו לגשר על פני הפער העשוי להתקיים בדיני הראיות בין שיטות משפט שונות, ולמנוע מצב שבו החלה דווקנית של כללי הראיות של המשפט הפנימי תחסום אפשרות להסתמך על חלק ניכר מן החומר המוגש בהליך הסגרה, ותסכן בכך את הגשמת תכלית ההסגרה... על רקע הוראות הגמשה אלה של כללי קבילות ראיות לצורך הליך הסגרה, על בית המשפט בהליך ההסגרה לבחון את ערכו הפנימי של החומר המוגש לפניו, ולהעריך את מידת רצינותו" (ראו גם עניין אוזיפה, בפסקה 12; ע"פ 7303/02 הקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 481, 507-508 (2003) (להלן: עניין הקש); ש.ז. פלר דיני הסגרה (1980) 362 (להלן: פלר))."

128. מכל האמור עולה, שהן על פי האמנה, הן על פי הדין בישראל והן על פי הדין בארצות הברית, לצורך הליך ההסגרה, די בראיות שהוצגו לפני על מנת לבסס את העתירה על העתק הצו שהוגש לפניו.

129. בשולי הדברים אוסיף, שהתשובה לשאלת האפשרות להתבסס על העתק הצו יכולה להיות שונה מבחינה משפטית, אשר להליך העיקרי בארצות הברית. הטענות בחוות הדעת יקבלו ביטוי ממשי בהליך העיקרי, שזהו הפורום המתאים לדון בכללי הראיות של הדין האמריקאי, כאשר מדובר בסוגיה פרוצדוראלית שיש להכריע בדקדוקי ראיות, האם מדובר במסמך שהוא "העתק של העתק" או העתק "נאמן למקור" ועל אילו עדויות ניתן להתבסס בהקשר זה.

130. בהתאם לכל האמור, מצאתי כי די בהעתקי צווי המעצר אלה, ושאלת קבילות הראיות ומשקלן תבחן לעומקה במסגרת ההליך העיקרי.

סוף דבר

131. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבים ברי-הסגרה לארה"ב, בגין העבירות המיוחסות להם בבקשת ההסגרה.

132. יובהר, כי המשיבים אינם זכאים להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשם בישראל מאחר שלא היו תושבי ישראל במועד ביצוע העבירות.

133. המשיבים יוחזקו במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתם בפועל, משיב 1 במעצר ממש ומשיב 2 במעצר באיזוק אלקטרוני.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, י'ב אב תשע"ט, 13 אוגוסט 2019, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.